

KORK

PRINCIPEN

Korkprincipen

Det praktiska livet

Det praktiska livet fungerar enligt lagar. Bibeln säger att det är Herrens lagar, inte människors. Nu skapar vi ju lagar i samhället, men vi gör det utifrån

lagar som redan finns i universum. Lagarna är både fysiska och andliga.

När en person är en tjänare åt Herren anpassar sig hon efter alla lagar som finns. Det blir disharmoni om man försöker bryta mot dem. Det kan verka gå bra en tid men det straffar sig på sikt. Herrens la-

Kristendom låter ofta tråkig när predikanter och annan kyrklig personal talar om den. En indisk vän jag mötte för många år sen, konverterad till katolicismen, hade ett annat sätt att tala om Gud och om Bibeln. Jag försöker här hitta hans attityd och uttryckssätt, utan att veta om det lyckas.

gar, säger Bibeln, är egentligen uttryck för kärlek, en kärlek som får alla planetsystem att röra sig men även ger människan ett samvete med sina specifika lagar.

Det finns ingen annan natur än denna som styrs av Herrens lagar. Men människor fungerar olika beroende på vilken nivå av andligt medvetande de är aktiva. På den första nivån kan man säga att personen strider mot lagarna. Berusning och sinnliga överdrifter är exempel på en ganska dålig anpassning till lagarna. Många effekter uppstår när personen strider mot dem. De flesta är negativa och disharmoniska, det är det Bibeln kallar synder och laster. Men en del känns ibland som njutning och personen misstar sig på vad som är lycka. Man skulle kunna säga att lidelsens överdrifter får ersätta verklig insikt om lycka.

Det är en sorts missanpassning.

Denna missanpassning finns också på nästa nivå, den rastlösa ambitionsnivån. Här är inte överdrifterna lika uppenbara som på den första lidelsefulla nivån, men de är lika verkliga. Den beräknande girigheten och starka egenviljan i det praktiska livet gör att samma missanpassning efter lagarna drabbar personen. Inte förrän individen tar emot insikt och nåd om Herrens lagar kan harmoni och lycka hittas i det praktiska livet.

På den första nivån leder ofta den svaga anpassningen till missbruk av olika slag, medan på den andra nivån belönar samhället ofta de strider som personen har med den praktiska verkligheten. Men det är hela tiden Herrens lagar som styr samtliga områden i det praktiska livet.

Bara för att verkligheten är andlig och gudomlig betyder det inte att den saknar väldigt exakta lagar som styr alla handlingar och att det alltid straffar sig att ignorera dem.

På en väldigt enkel nivå kan vi se detta när vi arbetar praktiskt med maskiner eller djur eller människor. Vi ser hela tiden hur saker fungerar och att det inte går att trotsa lagarna för hur verkligheten ser ut. En bonde eller skogsarbetare vet hur många faktorer spelar in för att arbetet ska flyta. En läkare vet hur komplicerad och svårfattlig en situation kan vara på sjukhuset. Detsamma gäller hela människan och hela tillvaron.

Ålderdomen, sjukdomen och döden

Ett intressant exempel på människans livserfarenhet är ålderdomen, som för många personer blir en stor besvikelse. De kanske har tänkt sig en lugn och frisk ålderdom med bibehållen vitalitet. Sedan uppstår allehanda krämpor och åldersrelaterade besvär. Man blir besviken och ibland bitter. Livet får ett mörker över sig. Men det beror till största delen på att Herrens lagar inte alls respekteras.

Vi vet trots allt i förväg det mesta om det som sker i ålderdomen. Men många tycks tro att det inte gäller just dem. Vår kropp vet dock bättre, den följer alltid Herrens lagar för just människors kroppar. Men vår insikt på de två första nivåerna är bristfällig.

Ett annat exempel är sjukdomen. Den kan inträffa precis när som helst i våra liv. Vi har nästan ingen kontroll här. Vi kan leva så sunt vi vill, rätt som det är har vi fått en farlig form av cancer. Det är inte så att renlevnadsmänniskor klarar sig så mycket bättre. Men allt detta, säger Bibeln, styrs av Herrens lagar. Allt sker efter hans vilja.

Det enda vi kan göra när alla våra förberedelser slagit slint och all vår läkarvetenskap inte längre hjälper, är att anpassa sig efter Herren och tjäna Honom, säger Bibeln. Men den som väntar tills det tråkiga inträffar har väntat för länge. Det är svårt att bli en hängiven tjänare till Herren när det väl har inträffat en katastrof. Det är bättre, säger Bibeln, att se hur stort och fantastiskt livet är redan på ett tidigare stadium. Det är så många kristna som har upptäckt detta vid ganska ung ålder. Det går, om man bara vågar.

Ett tredje exempel är döden. Många människor vill gärna låta bli att tänka på den. Men den är en av Herrens tydliga och välkända lagar. Den som inte vill inse detta kommer att vara rädd eller kommer att undvika döden och det blir också en disharmonisk form av anpassning, eller en missanpassning.

Bibeln säger att den som tjänar Herren älskar också alla hans lagar och då blir döden en vinning. En hängiven person kan tidigt i sitt liv umgås med just döden för att den är vägen till Liv hos Honom. Men en person utan den insikten, säger Bibeln, blir utelämnad. Nu kan vi alltid hoppas att personer innan dödsögonblicket kommer till insikt, men vi vet att många inte gör det och då blir utelämnningen total. Det är då Bibeln använder ordet helvete eller liknande ord, elden, förintelsen, Gehenna.

Det kan låta som en god handling att inte betona förintelsen, men samtidigt vill vi vara ärliga. Bibeln är så otvetydig och klar när den talar om en fördömd tillvaro för de själar som insisterat konsekvent på att inte närma sig hängivenheten under livet på jorden.

Försynen

En av Herrens lagar är försynen. Ofta kan vi se hur människor oroar sig för morgondagen. De kanske ska göra ett svårt jobb. De kanske ska ta itu med något obehagligt. Då vill de inte att morgondagen ska komma. De vill inte så gärna anpassa sig till det som faktiskt sker. Herren säger att vi alltid ska låta morgondagen ta hand om sig själv och istället vila i tjänande kärlek till Honom idag, just i den stund vi lever.

När vi anpassar oss efter Herrens lag om morgondagen så vill vi ta emot den. Vi ser fram emot det som kommer, vad det än egentligen är. Detta kan vi kalla den tjänande anpassningen. Man kan säga att försynen är en förinställning som följer Herrens lag. Men människor på lidelsens nivå har svårt för detta. Rastlösa handlingsmänniskor har ibland lätt för det om de rimligen kan förvänta sig framgång under

morgondagen. Annars tycker de också det är svårt att möta det som väntar nästa dag.

När Herrens lag är det jag anpassar mig efter behöver jag inte spekulera så mycket i vad som ska hända i morgon. Det är mer Herrens sak att avgöra. Egentligen är Herren evig till sin egen natur och jag kan därför meditera på denna evighet istället för att oro mig. Det är ett sätt att vara hängiven.

Sex och kärlek

Många frågar om hur man kan skilja sex och kärlek åt. Bibeln säger att kärlek är något andligt. Bara i sällsynta fall har kärleken med en särskild kroppslig handling att göra. Det är framför allt när två äkta makar vill ha barn för att bilda familj. Då förenas det andliga och det fysiska. Nästan aldrig annars är kärlek förbundet med någon särskild kroppslig handling av sexuell karaktär.

När vi uttrycker kärlek till Herren, som är den största formen av kärlek, gör vi det emellertid med kroppen som instrument. Vi knäfaller, vi korsar oss, vi säger böner högt, vi tar emot Herren i brödet och vinet. Likadant är det i livet. Vi kramas och pussas och skrattar och smeker varandra på ett kärleksfullt sätt.

Men sexuella handlingar är nästan aldrig intressanta i sådana fall.

Om vi ser på just den sexuella handlingen som leder till att barn skapas av Herren och föds fram av kvinnan, säger Bibeln att det är Herrens krafter som möts. Det maskulina och det feminina är Herrens redskap för hela universum. Polära krafter håller hela skapelsen igång och den större verklighet vi inte vet något om är sannolikt också i grunden maskulin och feminin.

Så när killar börjar intressera sig för tjejer handlar det om kosmiska krafter som dras till varandra och stöter bort varandra. Bibeln säger att det är som en kosmisk

dans som vi inte styr utan deltar i med glädje. Bibeln talar ofta i termer av bröllop, äktenskap, brud och brudgum, sexuell lust och samlag, kärlek och bröllopsfest.

Herren Jesus framställer sig som brudgum och kyrkan som brud. Varje själ kan sägas vara en liten brud som längtar efter sin Brudgum för det största av alla samlag – jag lägger min själ samman med Herren. Varje själ har också en privat kärleksaffär med denna Brudgum. Varje hängiven person vet att sann lycka finns i den kärleksaffären. Varje dag är den denna kännbara och starka relation som är hjärtats djupaste tysta hemlighet. Den är till och med svår att tala om eftersom den är så privat och betydelsefull.

All erotik och all lust handlar egentligen om denna tysta passion. Pornografen visar visserligen det vackra men visar inte tillräckligt mycket, sa förre påven Johannes Paulus II.

Ordet samlag är intressant, för den hängivne lägger samman sig med vår Herre i ett slag åtrå. Det är det som sker i varje bön och meditation och i varje eukaristi då Hans kropp kommer in i oss via brödet och vinet.

Bibeln säger att människans samlag mellan man och kvinna är en liten form av det stora samläggandet med Gud. På så sätt kan vi förena mänsklig och gudomligt. Men för personer som lever på den första och andra nivån är detta svårt att förstå. De tycker kanske att det verkar lite poetiskt.

Det kan vara svårt att se vällusten och åtrån på ett andligt sätt. Och lusten kan ibland blandas ihop med ägande och manipulerande.

Om den hängivne försöker beskriva sin relation till Herren ter det sig lätt som larvigt, sentimentalt och överdrivet lekfullt. Därför är det viktigt att inte säga så mycket. Det är bättre att tala om filosofin bakom, om den kristna läran. Sedan är det varje själs egen hängivenhet som får söka sig fram till Honom.

Att vara i Herrens välbehag

Enligt Bibelns filosofi är vi på väg till himlen. Detta är en insikt om hur man lever det hängivna livet på jorden. I psalm 73 säger Bibeln att vi vet hur det går till att komma till himlen. Vi vet det genom att vi aktivt är med Herren.

För personer på första och andra nivån av medvetandet är detta svårt. De tycker kanske att det räcker med besök i kyrkan på söndag. Eller att man mer allmänt tror på Honom. Men Bibeln talar om att alltid vara med Herren, att alltid tjäna Honom. Det kan en person göra om det ger mer glädje och välbehag. Om det inte känns bra och ger välbehag inför Herren är det svårt att vara hängiven.

En person som känner att det är sant att äran tillkommer Herren i höjden är i regel en människa som har hans välbehag. För en sådan person är det lätt att vara hängiven. Det är ingen större kamp att nästan hela dagen vända sig till Herren och sjunga hans namn eller meditera på det.

Det händer att utomstående inte tycker att "det ska gå så lätt". De har uppfattat synden som en så stor makt att det måste bli en daglig strid. Men Bibeln säger att den hängivne inte får så mycket glädje av jorden som av Herren. Det är bara om världen ger mer behag som det blir en kamp att vända sig.

Bibeln är positiv till känslor av välbehag. Herrens välbehag är egentligen vårt välbehag. Därför säger Bibeln att en människa mår bättre både kroppsligen och psykologiskt när välbehaget i Herrens tjänst får fylla upp oss.

Det vanligaste sättet är bönen eller lovsången som då inte bara är ljud och stavelser som formas i hjärnan utan fungerar som en övernaturlig kanal in i oss av glädje från den gudomliga Personen.

Herrens välbehag är starkare, säger Bibeln, än de sinnliga välbehagen. Det kan vi förstå när vi jämför dem. De sinnliga är oftast mycket kortvariga. Vi känner oss också lite smutsiga efter att ha njutit av dem för mycket.

Välbehaget i tjänandet av den gudomliga Personen känns annorlunda. Det är en renare njutning. Det är ett välbehag som får oss att le och vara lyckliga men som inte hetsar upp oss på det sinnliga sättet.

Bibeln är inte puritansk, trots att en del sekter har blivit puritaner. Bibeln är positiv till mat och dryck och social samvaro. All sorts mat är tillåten och god. Musik och dans är goda saker. Men Bibeln förutsätter att det är till Herrens ära vi gör det. Renheten försvinner ganska fort när vi gör det för vår egen skull.

Den andliga renheten är inte en teori utan en direkt och påtaglig verklighet som nästan alla människor har ganska bra uppfattning om.

Räddningen

När Herren kom hem till Petrus och hans svärmor låg i feber får vi se hur stor verkligheten är. Herren känner lagarna på ett större sätt än någon av oss. Han visar barmhärtighet och kärlek, men framför allt visar han alla närvarande hur stora de verkliga lagarna för organiskt liv, sjukdom och hälsa, andens kraft över materien.

Men tänk dig en man i huset bredvid där i Kapernaum. Han är också sjuk, mycket sjuk. Han hör vad som händer och förstår vad som sker. Två tankar kan denna man nu ha. Han kan tänka: så fruktansvärt orättvist att hon blir botad men inte jag. Jag är för svag att gå dit, jag är inte släkt med Petrus. Så oerhört bittert. Det är mycket orättvist. Varför ska den ena räddas och den andra ligga kvar i sin sjukdom. Det är den ena tanken.

Den andra tanken är: så stor verkligheten är. Jag hör Herren själv därinne. Herren Jesus är min Herre och han är så nära att jag hör hans röst. Halleluja. Och i sitt sinne börjar han tjäna Herren. Han vet att han skulle kunna bli botad. Men vikti-

gare är kärleken till Herren och att verkligheten är så stor, så märklig och att Herren har kommit.

Denna andra tanke räddar mannen.

Om det var du som låg där skulle den tanken och den viljan att tjäna Herren rädda dig. Men den första tanken leder dig fel. Om du skulle dö några dagar senare, full av bitterhet för att Han inte botade dig, skulle den bitterheten fälla dig. Du skulle sannolikt gå förlorad om du verkligen var fylld av bitterhet eller om du tänkte på dig själv som ett djur som inte älskar något eller någon, vare sig människa eller Gud.

Det är så viktigt vad vi tänker. För även om en person syndar och gör överdrifter men vet om det och vet att Herren är den som måste tjänas och älskas, så räddar det personen i fråga.

Naturen är så stor att det vi kallar under och mirakel är bara naturhändelser för Herren som kan lagarna. Hela universums utveckling och allt geovetenskapen har funnit, är naturliga händelser för den skapande Herren.

Det vi lär oss när vi läser evangeliet är den enorma storleken på det lagbundna universum, både synligt och osynligt. Herren känner lagbundenheten och förvånar oss, vi som har ett mycket begränsat snitt att kalla vår verklighet. Storleken på verkligheten är också äran och majestätet hos den. Sådana insikter lyfter oss.

Vi räddas av sådana tankar. Att bli glad i tjänsten för en sådan gigantisk Herre, den viljan räddar oss.

Det finns hyggliga och skötsamma människor som i sitt hjärta inte vill ta in att verkligheten är så mycket större än de kan tänka. När de hör om Herren Jesus blir de föraktfulla i sitt inre. De kanske är artiga och respekterar andras tro. Men de vägrar själva tro på något större.

Dessa tankar räddar dem inte, det är sannolikt att de går förlorade om de dör med denna inre vägran. Blindheten gör att de omedvetet söker mörkret. Ljuset i Herrens väsen och handlingar skulle rädda dem om de fylldes av glädje inför informationen om vad Han gör och säger. Men trots att de är bildade och medvetna människor, stänger de tillförseln av den tro som skulle rädda deras själar. Lagarna i

skapelsen fungerar här som de ska. Mörker söker mer mörker. Dubbelspel - att man är trevlig och god utåt men inte accepterar Herren - leder till besvikelse. Några personer som levt så kan ändra sig när döden närmar sig. Det är märkligt att så väldigt lite ljus och tilltro kan rädda en person som levt många år i vägran att ta emot evangeliet. Men det sker, halleluja.

En person på den första och andra nivån dömer sig själva genom den lagbundenhet som finns där. Därför kan aldrig en person som tar emot Herren döma eller ha en föraktfull attityd emot de som går i en annan riktning. Samtidigt säger Bibeln att det inte är nyttigt för glädjen och lyckan att vara flitigt tillsammans med sådana personer. Tvärtom ska vi vara kritiska mot dem. Efter att Herren talat om att vi ska älska varandra, går han igång med att skälla ut de skriftlärda med tämligen grova ord.

Vi kan inte döma men vi kan informera och hålla oss ifrån världsligt sällskap. En del av oss har kraft att vara som ett ljus mitt bland hedningar. Men de flesta av oss skadas istället av det mörker som finns på den första och andra nivån. Ett starkt ljus kan lysa upp nedåt men effekten kan vara endast tillfällig och Bibeln råder oss till att vara med andra glädjefyllda och hängivna eller vara ensamma med Herren i bön och meditation.

När en person tjänar Herren är det först och främst för det välbehag som Herren ger. Om andra människor i omgivningen går mot mörker och världslig aktivitet kan vi ändå vara trygga i att Herrens lagar gäller och verkar i alla andras liv. Personer på den andra nivån kommer att vara aktiva och verka framgångsrika och glättiga i sina liv. Men Herrens lagar gäller och vi kan låta det ske med stort jämnmod. Vi kan skratta och vara tjänstvilliga fast vi vet att det kanske inte går så bra för de andra. Verkligheten är så mycket större än våra känslor inför räddning och förlust.

Josafats dal

Många människor, även utbildade och framgångsrika, är likgiltiga för lagarna bakom all verklighet och vill inte frivilligt tro på Herrens välbehag som den enda verkliga lyckan. En del av dem lever någorlunda hyggliga liv men andra faller ganska lätt ner i rent kriminella handlingar. Många tror att människohandel och trafficking till exempel är moderna problem. Men Bibeln berättar hur det pågått flera sekel före Herren Kristus. Just att sälja småpojkar och unga flickor för missbruk straffar Herren på en plats som kallas Josafats dal, vilket kan översättas med "Herren håller dom".

I Joels bok kan vi läsa om detta. Också Paulus i sitt första brev till Timoteus påpekar att människohandel med sexuell inriktning sker i deras närhet.

Personer som utför människohandel är inte alltid på den första nivån av personligt medvetande. De är inte alltid offer för sina lidelser utan har ett rastlöst och ambitiöst sinnelag. De uppfattar gärna sin verksamhet som affärer och ekonomisk aktivitet.

I filmer och romaner intresserar sig vår kultur mycket för dessa personer och ofta glorifierar vi dem och skämtar om dem. Vi försöker på så sätt ursäkta lite grann vad vi själva håller på med.

Herrens dom och straff är något som träffar hjärtat och medvetandet hos de personer som deltar i människohandel eller utnyttjar den genom att köpa sexuella tjänster eller tillåta att de erbjuds i sitt land eller sin stad.

I vår tid när de flesta länder inte längre lagstiftar mot människohandel kommer Herrens straff i form av upplevelser och förnimmelser hos de personer som är involverade. Ingen människa skulle självant välja detta mörker i sitt inre om de hade fritt val. Men genom den blindhet och begränsade insikt de har på den första och andra nivån hamnar de på ett lagbundet sätt i en situation som inte är så rolig. Det behöver ljugas mycket och maskeras mycket i sådana liv. Det finns mycket skam och dold skuld hos alla involverade. Ytan är ofta glattig och skämtsam.

En hora som tagit sig ur denna marknad sa: Det var som att leva i helvetet.

När Herren Jesus talar om den lidelse som leder till människohandel säger han något som är obegripligt på de två första nivåerna för personligt medvetande. Han säger att själva begäret leder till Josafats dal. Men människor på den första nivån kan inte kontrollera sina lidelser särskilt mycket. Människor på andra nivån kan kontrollera dem men vill inte avstå från dem utan planera in dem i sina liv som något sunt och gott.

När en person ser Herrens kärlek och auktoritet som det mest intressanta och begärliga, är det inte så svårt att vända sig från begäret.

När moderna sekulära läkare och psykologer beskriver människans behov låter det som allt är naturligt och sunt, att det är en smaksak var man sätter gränser. Men enligt Bibeln är alla behov och begär reglerade av Herren. Dessa lagar gör att varje behov också blir ett val för varje människa. Valet kommer alltid i form av ett omdöme i hjärnan, ett konkret omdöme, ett konkret ansvar. Några reflexer och instinkter sker ibland utan att hjärnan hinner med, t. ex vid livsfara, då binjurarna måste producera adrenalin så snabbt att vi inte hinner tänka. Det är en klok design som kan rädda vårt liv. Men alla andra behov och begär föregås av omdömen och Herrens lagar kommer till oss som val i dessa omdömen.

Bibeln menar att vi alltid kan säga ja eller nej till ett begär. Herren Jesus säger att all orenhet kommer inifrån oss själva, från vårt hjärta, där vi väljer att begära eller inte begära. På så sätt är sekulär medicin och psykologi sakligt sett väldigt felaktig och vi kan nog inte lita på det som sägs om våra behov och begär. En person som lever på den första och andra nivån och samtidigt forskar i medicin eller psykologi får svårt att förstå människans liv och Herrens lagar för välbehag och frälsning. Därmed medverkar en sådan person till att många tragiska saker händer.

När en person blir intresserad av Bibelns budskap händer något intressant i hennes medvetande. Hon eller han svarar liksom på ett rop. Bibeln säger också att det är så det går till. Herren ropar på en person och den personen liksom vänder sig om. Det är den första omvändelsen. Det ser ut som ett genuint intresse, kanske en nyfikenhet bara.

Men denna första omvändelse kan också leda vidare till valet att tjäna Herren.

Personen som kallas kan ha levt på den första eller andra nivån för medvetet liv som människa. Men nu lyfts hos in i den tredje formen för liv där personen alltid försöker välja tjänandet av Herren Jesus. Den lagbundenhet som Herren känner till medger detta. Vi kan inte döma alla dem som lever kvar i rastlös förbättring av livet eller i tillfredsställelsens livsordning. Men vi kan fira i stor glädje för varje gång en person lever i tjänandets ordning för människolivet.

Något mycket vanligt som sker en tid efter personens första omvändelse är att en besvikelse kommer inför alla de människor som kallar sig kristna men inte egentligen tjänar Herren. Herren Jesus säger att det finns ett helt folk som ärar Honom med sina läppar medan hjärtat är långt från Honom. Denna besvikelse kan ta ganska lång tid att komma över. De lagar som styr allt liv kommer alltid att döma människors hjärtan. Deras dyrkan blir alltid fåfång och de förnimmer själva att det är så.

En person kan inte tjäna Herren utan ett ärligt älskande hjärta och hängiven tjänst.

Därför kan det ibland vara bra att leva ensam med Bibeln och tjänandet av Herren.

Några kristna missionärer i Kina berättar att de en dag på vandring såg ett litet taoistiskt tempel på en bergstopp. De gick dit och mötte en ensam präst. Han visade sig känna till Herren Jesus. Besökarna såg en Bibel ligga uppslagen inne vid prästens säng. Det hade gått till så att mannen tjugo år tidigare råkat på den nordiska buddhistmissionen och bott hos dem under en tid. Han hade då fått insikt om Herren Jesus som det verkliga tao. Vi avskedet hade han fått en Bibel som gåva. Sedan

dess hade han levt ensam i Herrens tjänst och var uppfylld av tjänandets glädje.

I ett kaotiskt Kina - detta var på 1930-talet, där de flesta levde på den första nivån av personligt medvetande och drevs av entusiasmen för en ateistisk politik, var detta det klokaste han, taoistprästen, kunde göra.

Vi lever inte i den tidens Kina. Men vi lever på sätt och vis i ett liknande land, det sekulära Europa. Många av de människor som fick sin utbildning någon gång efter andra världskriget fick en undvikande hållning till Bibeln. Det var inte ovanligt att bibliska påståenden ansågs vara meningslösa bland utbildat folk.

Istället framställde många akademiker teorier som passade personer på den första och andra nivån av medvetande och livsordning. Teorierna försökte naturalisera begären och stödjade den rastlösa ambitionens livsstil. Men många märker hur självmorden ökar och våldet tilltar i en kultur som byggs upp på detta sätt. Herren Jesus kallar detta för människors läror. Bara genom att lämna människors läror och återvända till Herren med tjänande kärlek kan vi undkomma det våldsamma och promiskuösa samhället.

Böjd under böjelsen

Tänk på en nyinköpt burfågel som får en mängd trevliga leksaker i sin bur - speglar, gungor, stegar och gångar att gå på. Dagar och veckor går och fågeln får fler och fler saker som ska göra livet njutbart. Fågeln sjunger och hoppar runt och ägaren märker inte att något är väldigt fel. Tänk så på chocken hos ägaren när fågeln plötsligt ligger död på burens botten en morgon. Vad har hänt? Vad är det för fel? Jo ägaren har glömt ge fågeln näring, vatten och mat.

Det är så människor på första och andra nivån av livsordning lever. De lyder sina böjelser för den ena och den andra njutningen. De kanske tror på utilitarismen, en

filosofi som stöder en sådan livsordning. Eller de tror på psykologin som säger att njutningar är hälsosamma.

En dag märker de att något gått väldigt fel. De dör för att själen inte fått näring och riktig lycka. För själen, säger Bibeln, är olyckan dödlig. När människor faller för böjelserna fylls själen så småningom med olycka. Det är som en dödlig sjukdom. Vi hade trevligt med alla leksaker men vi fick den dödliga smittan. Och vi blir chockade när vi märker att vi glömt det viktigaste.

Ett liv som följer böjelserna blir ett böjt liv - själen blir böjd kan man säga. Till slut går den sönder.

Människor som lever det rastlösa aktiva livet märker ibland att någonting går sönder i deras nervsystem. De kanske går i väggen som det heter. De kan bli kroniskt uttröttade. Det är kroppen som säger ifrån att det var en olycklig livsordning. Men själen lider ännu mer än kroppen. Själen upplever böjningen som en sjukdom och den sjukdomen leder till döden, säger Bibeln. Herren Jesus använder ofta orden gråt och tandagnisslan för att beskriva denna död. Det lustiga är att vi inte förstår vad det handlar om när vi köper våra leksaker och kvittrar omkring på gungor och trappstegar och tittar oss i speglarna.

Var inte rädda!

En hängiven som tjänar Herren vänder sig spontant till det majestät som är Hans. Det betyder att den hängivne är medveten om den makt och det inflytande Herren har över alla händelser i universum. Rädsla och oro har svårt att ta plats i oss när vi är hängivna på det sättet. Men om vi är rädda om våra njutningar och vill förbättra våra liv hela tiden, finns det mycket att oroa sig för och vår rädsla kan lätt dominera oss.

Herren Jesus demonstrerade ibland detta samband mellan rädsla och Herrens

makt och ära (t. ex. Matt 8:26). Han säger att vi blir rädda av den klenheten vi har. Om vi lever på den första nivån där våra lidelser styr oss mesta tiden, uppstår rädsla mycket snabbt. När våra käraste begär hotas blir vi oroliga och rädda. Om vi lever det aktiva livet med strävan efter framgång, tenderar vi ofta oro oss för att vårt arbete inte lyckas, att vi inte når den efterlängta framgången. Men när vi inser hur mäktig Herren är, hur stor kraft Han demonstrerar för dem som såg honom, tenderar vår rädsla försvinna. Vi har inte tryckt ner den eller lurat den. Vi vill istället tjäna Herren och vi är imponerade av Hans natur, hans gudomliga Person.

Johannes Paulus II hade just orden "Var inte rädda!" som huvudbudskap åt unga katoliker, särskilt när han var svårt sjuk och döende. Många trodde att han menade att vi inte ska skämmas som kristna eller blygas för vår tro. Men Herren har själv talat om detta många gånger. Hans makt och vårt tjänande är mycket starkare krafter än oron och rädslan. På första och andra nivån för personligt medvetande är rädsla och oro ständiga följeslagare. Det är svårt för gudskärlek att tränga genom personer som lever så. Sådana människor har svårt att förstå Herren Jesus. De undrar förvånade, kanske chockade, berättar Bibeln, vad Han är för något. Men de tar inte emot insikten, trots att de är ögonvittnen. De förstår inte majestätet hos Herren. Istället väcks deras skepticism och till och med avsky. Det är likadant i vår tid.

Varför leva heligt?

Bibeln visar oss en annan livsordning än den vanliga i världen. I början kan det verka konstigt. Varför går det inte lika bra att bara leva som de flesta lever i världen? Om man sköter sig och är en hygglig människa borde väl allting fungera bra?

Det finns många författare och filosofer som försöker visa att det är lika bra att leva som man vill i världen, bara man inte skadar andra och bara man håller sig inom lagarnas ram. Men Bibeln säger att det där inte är sant. Det är ganska lång tid som Bibeln sagt det, de äldsta skrifterna är från minst 500 f. Kr. och den muntliga traditionen är ännu äldre. Långt tillbaka har man sagt att det inte är sant att det fungerar bra att leva som vanligt i världen.

Det kan vara viktigt att undersöka detta påstående. Man ska inte ta till sig en tro ba-

ra så där på en höft eller för att en kompis är troende. Bibeln säger att du måste vara klok och söka visdom och göra bra beslut, inte bara börja tro på något som verkar trevligt. Så varför säger Bibeln och alla de som levt efter den att det inte fungerar med vanligt världsligt liv?

Först ber Bibeln oss tänka efter. Vanligt liv är ofta trivialt. Och under detta ligger både rädsla och besvikelse. Om man frågar ett stort antal människor om hur de trivs med livet, visar det sig för det mesta att livet saknar mening. Bibeln ber oss tänka efter om det är rätt att leva så.

Det kan vara svårt att acceptera ett sådant påstående. Varför har Bibeln rätt att säga vad som är rätt liv och orätt liv. Men här pekar Bibeln på dina egna erfarenheter. Om du är en person som lever på första nivån, efter begären och lidelserna, så vet nästan alla som lever där, att livet inte ger tillfredsställelse utan mestadels olycka. Människor på den andra nivån, den ambitiösa, har ibland svårare att se sin egen olycka eftersom de sträva framåt mot något bättre. Men när sjukdom eller stressreaktioner kommer brukar många inse att det var ett felaktigt liv.

Så Bibeln ber dig tänka efter vad som är rätt liv och felaktigt liv. Det verkar som en ren förståndsfråga. Men nästan alla personer känner att de lever orätt och att det där riktiga livet och det lyckliga livet bara inte finns. Så man resignerar och säger: Bättre än så här blir det nog inte. Man kan säga att det är feghetens synd men Herrens lagar fungerar så. Bara när vi medvetet förstår och vänder oss till Herren visar han det andra livet.

När en person blir hängiven och går i Herrens tjänst tar hon eller han helt enkelt steget ut i solskenet. När vi lever lite felaktigt så är det som vi är i skuggan, vi framlever våra dagar på skuggsidan av livet. Nu kliver personen ut i solen och känner nästan direkt värmen från den. Det blir en behaglig känsla och den liksom förnyar sig från dag till dag. Bibeln säger att den ära som tillkommer Gud i höjden tillkommer också alla personer som väljer att leva i solens värme och ljus. Det är ingen ära och berömmelse i världen som menas utan en objektiv värdighet inför Herren.

Bibeln säger också att kärleken i det vanliga livet hela tiden påminner om något annat, en större kärlek. Varje mamma vet att hon liksom inte kan älska sina barn tillräckligt. På den rastlösa nivån av personligt medvetande blir detta ganska likt

skadliga stressreaktioner. Modern vet inte hur mycket hon ska bry sig och ofta gör hon alldeles för mycket, hon överarbetar kärleken till barnen. En person som inser att Herren är själva kärleken får en vila och ro i sin egen kärlek. Genom att vända sig till den Absoluta Personen, kan kärleken få vara hur stor som helst, det går inte att överarbeta den längre. Han älskar lika mycket tillbaka på sitt sätt och tar med dig på vägar du inte alltid förstår.

Så vi bör välja den tjänande kärleken därför att Herren själv är sådan. I Leviticus 11:44 säger Bibeln just detta, att vi ska vara heliga därför att världarnas Herre själv är det. Herrens Jesus första biskop och påve Petrus säger detsamma i sitt första brev. En person på första nivån kan inte se eller begripa något av detta, lidelserna är för starka. En person på den ambitiösa nivån kan nå en viss förståelse av en övernaturlig erfarenhet av stor och gudomlig kärlek men har ofta mycket svårt att överge sina ambitioner i världen och själv bli hängiven. Många präster och religiösa aktivister är sådana personer. De håller sig gärna nära hängivna och går ofta i mäsan för att få del av den större glädjen. Omedvetet får de ta del av nåden från Herren själv. En dag kliver de kanske ut i ljuset.

Själens förgörelse

En person som lever på den ambitiösa nivån vill gärna ta emot beröm. Ofta kan man se på berömda personer att de hungrar efter mycket mer beröm än de hittills fått. Men även vanliga människor som inte nått någon berömmelse vill gärna ha beröm för sina insatser på något område och de berömmar ofta andra. Så lever många människor i världen. Ägodelar och kunskap och framgång är den livsordning de följer.

Bibeln säger att detta oförståndigt och dåraktigt, att det kränker det viktigaste hos oss och förstör själen. För att se det så måste vi också se varför framgång och ambition är felaktigt för oss. Därför måste man be en person som lever på nivån för strävande och ambition att stanna upp en stund och tänka efter hur det är ställt därinne i själen. Ofta kan andra närstående människor, hans fru, eller barnen, säga hur det egentligen står till. De kan berätta att den framgångsrika personen gråter om nätterna, ofta är rädd och orolig och har perioder av djup förtvivlan. Trots att så mycket är bra, det finns pengar och bra materiell standard, och trots att alla berömmar en sådan person, är det inte bra i livet. Bibeln säger att detta är dödens väg

och att själen förgörs med en sådan livsordning.

Bibeln visar att det finns en viss logik här. Om en person betar sig som om hans pengar och hans berömmelse följer med honom i graven, så beror det ofta på att han eller hon faktiskt tror det. På ett teoretiskt sätt vet de att döden avslutar all framgång och all rikedom. Men på ett praktiskt sätt vet de inte alls att det är så. Därför skadar de själva sin egentliga identitet och de förgör sin själv, som Bibeln säger (se t. ex. psalm 49). Om du säger till en sådan person att det verkar gå fel alltihop, så bemöts du i regel med stark irritation eller kanske till och med vrede. Många familjer har strandat och krossats på detta vis. Det beror på att personen inte förstår vad du säger. Det är nästan omöjligt att se vad som skulle vara fel på ambition och framgång. Först när en stor besvikelse drabbar en sådan person, kan en förändring ske. Om en svår sjukdom drabbar händer det också att personer på andra nivån får möjlighet till ett annat perspektiv.

Herren säger i Bibeln att en människas liv är menat att uppnå frihet och kärlek i Gud. Det verkliga målet är evigheten och livet är en utbildning i frihet och kärlek. På den tredje nivån av personligt medvetande vänder sig en människa medvetet till Herren och nästan genast släpper ambitionen till framgång och berömmelse sin tjusning. Istället vinner attraktionen hos Herren. Som Bibeln säger i Johannes evangelium drar denna attraktion ut de hängivna ur världen och till en evig glädje. Ambitiösa och framgångsrika personer längtar som alla andra efter den eviga glädjen, men kan inte förstå hur det går till. Den tjänande kärleken till Herren skrämmer dem istället.

En sorts framgång är skönhet och talang. Bibeln visar hur farliga dessa företräden blir eftersom de leder till själens förödelse och leder till de dödas rike. För en person som inte attraheras av Herrens skönhet och därför vill tjäna honom, kan inte glädjen fylla livet, trots all skönhet och all framgång. En hängiven person tar vara på talanger för Herrens sak och använder sin skönhet för att tjäna Herren. Men detta skulle bli en förlust för den ambitiöse. Det är först när Herrens skönhet vinner i styrka som verklig glädje börjar bli en daglig erfarenhet.

Funderar du på hund?

Först blir du kanske lite intresserad av filosofi och religion. Då pratar du med andra om olika religioner och deras gudar, deras bönesätt och deras kulter och ceremonier. Du kanske funderar på att läsa en kurs i religionskunskap. Man läser några böcker om olika religioner och om vad man tror på. Du jämför de olika religionerna och du tycker att det är intressant. Du lär dig en hel del och kanske blir väldigt duktig på en viss religion.

Det här är som att läsa om olika hundraser och jämföra hundar med varandra. Hela tiden finns ju tanken på att du skulle vilja ha hund. Det är nästan omedvetet den tanken som ligger bakom ditt intresse. Du vet inte riktigt vad du vill eller vilken sorts hund du skulle vilja leva med. Det gäller att tänka efter hur man lever och hur en hund kommer att påverka ens liv. Kan du ta ansvaret? Orkar du med en hund? Men de flesta vet också att det finns möjligheter till stor glädje i relationen till hunden, det blir ju ett liv tillsammans.

Vi kan kalla detta intresse att "gå i hundtankar". Många människor vet att religionerna finns, blir intresserade och går på liknande sätt i religionstankar. Många säger då att de är sökare. De vill inte binda sig till någon lära utan söka fritt. Du kanske inser att religionerna är grundläggande för alla samhällen, för både moral och världsbild. Men du vet inte vad du vill bilda en intim relation till. Du vill inte bli uppbunden eller identifiera dig som något särskilt. Du vill inte kallas religiös.

Om du är en av dem så har du tagit det första steget mot en relation till Herren. Många människor tar aldrig detta första steg så du är nog lite ovanlig om du gör det. Bibeln säger att ditt hjärta inte längre är hårt och stumt, det har mjuknat lite. Precis som de som går i hundtankar plötsligt tittar mer intresserat på andras hundar och gärna pratar om hur det är att ha just den rasen, är du nu uppmärksam på nyheter och böcker om olika religioner. Om du träffar en munk som är vänlig kanske du pratar en stund och ställer frågor. Ditt hjärta är inte stumt utan har mjuknat lite, säger Bibeln.

Herren Jesus berättar om en man som sår frön. En del frön hamnar i en liten jordficka som snart torkar ut och växten vissnar. Visserligen var jorden mjuk men det räckte inte till. För många religionsintresserade sökare blir det aldrig mer än så. När man träffar dem några år senare märker man snabbt att hjärtat blivit torrt och stumt. Personen gick i hundtankar men det blev aldrig något.

Steg nummer två är att personen bestämmer sig och skaffar hund. Genast uppstår en relation. Hunden är inte bara en ras utan en individ som har egen vilja och egen läggning. Nu är det inte längre ett teoretiskt intresse utan en direkt och intim relation mellan hunden och människan. Till folk som bara går i hundtankar kan den här personen säga: du vet inte vad det handlar om.

Så långt är det likadant med religionen. I samma stund som du får en relation till Herren, även om den är tvekande och inte direkt kärleksfull, handlar det inte längre om religion. Nu är det ditt eget liv som kopplas till universums och hela tillvarons Person. Till alla religionsintresserade och alla sökare kan du bara säga: ni vet inte vad det handlar om. Det handlar inte om flera religioner med olika gudar utan om en Herre och ditt kärleksfulla tjänande av denna Person.

Man kan säga att en hängiven person inte bryr sig så mycket om religion. De tidiga kristna kring Medelhavet uppfattades ofta som fiendliga till samhällets religioner. Ibland kallades de ateister. Det berodde på att de hade en hängiven relation till Herren och inte var så intresserade av samhällets religioner. Det är också därför alla hedniska kultföremål togs bort när de kristnade olika delar av världen. Det var som ett passerat stadium. Så blir det också i den hängivnes eget liv, det blir en person som inte är så överdrivet intresserad av olika åskådningar eller filosofier utan helst talar om Herren och om Bibelns information om Honom.

Hängivet liv

I vår tid är det inte så många som lever ett hängivet liv, men när vi läser lite historia hittar vi flerfaldiga exempel. Det är inte ett svårt eller ansträngande liv. Herren Jesus säger själv att hans ok är lätt att bära. Ändå vet vi att kristna förföljts och fortfarande förföljs i olika delar av världen. Vi har aldrig haft så många martyrer som i vår tid, det gäller särskilt Latinamerika och Ostasien.

Men annars är det ett lugnt och fridfullt liv. Om du har turen att födas i en lugn del av världen är det ett ganska lyxigt liv på ett vis. Det behövs inte så mycket levnadsstandard eller pengar för att leva det hängivna livet. Man kan vara gift eller leva i celibat och som kristen kan man äta och dricka allt, det finns inte så många regler kring det dagliga livet. Som tidegården säger torsdags completorium: vare sig vi är

vakna eller sover ska vi leva för Herren.

Det finns en rad missuppfattningar om att leva ett hängivet liv. Många tror att det är ett liv fyllt av regler och förordningar. Men det är i själva verket ett väldigt lättsamt liv, det kan kännas väldigt privilegierat. Herren är alltid närvarande i det livet och allting kretsar kring Honom. De flesta har ett arbete och en familj att sköta, så det finns i regel sysselsättning. När de dagliga sysslorna är gjorda återstår endast lovprisningen av Herren, bönen, umgänget med de dagliga skriftläsningarna. Men det är inga plikter eller regler utan egentligen ett liv i enkel tillbedjan.

I vår del av världen har många gjort sig lustiga över det fromma livet och ironiserat över det. En rad författare har avslöjat dubbelmoralen eller hyckleriet i det fromma livet i sina romaner och noveller. Det kan vara bra. Ett hängivet liv är ingenting för den som låtsas eller bara vill verka religiös och from. Den äkta gudaktigheten är mycket mer anonym och anspråkslös, det är ett enkelt och naturligt liv, ofta inte alls märkvärdigt i världens ögon.

På rastlöshetens och ambitionens nivå kan det hängivna livet inte praktiseras på riktigt. Den ambitiöse försöker alltid åstadkomma en andlig erfarenhet eller ett andligt förverkligande. Det går inte. När Herren är i centrum består tjänsten faktiskt bara i att se på Honom. Det är inte säkert att något andligt eller känslomässigt upplevs, för tjänsten är mer som vila än som aktivitet. Långa händselösa dagar står inte den ambitiöse och strävsamma personen ut med, inte heller kan den begärsfyllda och lidelsefulle klara av sådant stilla liv. Men det hängivna livet sker i Herren och inte i den egna lilla världen. Man kan säga att den hängivne får mer semester än andra människor, fast det kan verka tråkigt och händselöst för omvärlden.

Ibland kan ambitiösa tycka att den hängivne har uppnått ett stadium eller en nivå som bör beundras och applåderas. Men en rastlös person skulle aldrig vilja byta. När ingenting händer och ingenting synligt uppnås tycker aktivisten att något saknas eller att livet kastas bort. Men en hängiven människa har faktiskt själva fullheten av liv i Herren Jesus. Det är inte någon jakt på resultat eller sökande efter begärliga tillstånd. Man rör sig istället kring Herren, ungefär som kring en säker klippa, som psalm 18 säger i början.

Läraren

När en person blir aktiv på den tredje nivån och ständigt vänder sig till Herren Jesus i alla handlingar, visar sig Jesus vara läraren, själva Mentorn för personen. Detta gör många handlingar lätta att utföra. Man kan säga att den hängivne hela tiden lyssnar och lär av sin Mentor, sin gudomlige lärare.

I många traditioner finns andliga vägledare och lärare. Men Bibeln säger att endast när Gud själv är läraren och mentorn kan sanningen komma in i livsföringen. När Herren Jesus varnar för att många ska komma och säga att de är Gud eller den gudomlige läraren, menar Han alla andra traditioner och rörelser som har en andlig ledare för människor. Herren Jesus menar inte, som t. ex. många missionärer i Kina och Indien, att Gud finns representerad av dessa kulturers andliga lärare., som missionen då skulle knyta an till. Tvärtom är alla andliga traditioner upphävda på ett radikalt sätt genom Herren Jesus. Han och endast Han är vägen till livet, inte delvis Han och delvis kinesiska buddhister eller indiska gurus.

Detta beror inte på en västlig dominans eller ett kolonialt perspektiv. Det beror endast på ett faktum. Herren Jesus är de facto den enda vägen till räddning och himmelskt liv. Det betyder uteslutande att Han är Läraren. Det är faktiskt mer kärleksfullt för alla andra kulturers sökande människor att erkänna denna sanning. Alla andra vägar leder till upplösning och förvirring, om än under tjugusiga deviser.

Vad lär då vår Lärare? Han lär först och främst att Han finns helt realistiskt i brödet och vinet som delas ut av en apostel i kyrkan som är Hans kropp. Han lär inte ut en moral. Den fanns långt innan Han levde på jorden. Han lär ut att Fadern och Sonen och Anden är den gudomliga verkligheten - det hade ingen lärt ut innan Hans ankomst till jorden. Han lär ut att kärleken till Honom är det högsta budet. Genom tjänande kärlek till Honom blir världen berörd av Hans kärlek genom oss. Att älska sin nästa är inte en moral utan en väg till Frälsning.

Därför är det inte säkert att alla hängivna faller folk på läpparna vad gäller deras beteende eller livsstil. Liksom Herren Jesus själv är det tjänandet som kommer först, inte att vara alla till lags. När en hängiven inte deltar i världens glam och glada tillrop får hon eller han ofta besvikna reaktioner. Men det hängivna medvetandet fungerar så att kärleken till Herren går före allt i så hög grad som möjligt.

Genom att Herren Jesus är Läraren blir livet ett studium i frälsning. Många människor kan tycka att frälsning är ett hysteriskt begrepp, alldeles för dramatiserat för deras smak. Det låter lite pretentiöst tycker de. Om vi bara lever naturligt, säger de, behöver vi väl inte prata om frälsning, eller försöka hitta den på något sätt. Men sådana personer har ett medvetande som förutsätter en rad saker. De förutsätter oftast att de egna lidelserna är viktigast, att göra vad som är kul för dem. Eller så förutsätter de att framgång och ambition av något slag är viktigast och verkligast. När man lever i dessa två livsordningar kan frälsning verka mycket främmande och onödigt. Men det är då en brist på kunskap som hindrar dem från att se och höra. Därför säger ofta Herren att de som har öron att höra med förstår vad Han säger. Han menar att många inte har öron att höra med.

Bibeln uppfattar inte de två första livsordningarna som rimliga eller neutrala. I det sekulära samhället försöker man framställa alla tre livssätten som lika giltiga. Man försöker säga att demokratin kräver att vi fritt får välja hur vi ska leva. Bibeln menar att detta är en lögn. På lidelsernas och begärens nivå finns stora misstag. Det är därför så mycket lidande upplevs där. Rastlöshetens och ambitionens livsordning är också en lögn, menar Bibeln. Våldigt mycket våld och skada sker på grund av att människor lever på den ambitiösa nivån. Det är inte neutralt utan följer väldigt exakta lagar. Det straffar sig svårt att göra misstagen som människor på begärens och ambitionernas nivåer begår. Bibeln menar att Gud straffar människor på olika sätt på grund av dessa misstag.

Det kan verka som om det står alla fritt att läsa i Bibeln eller inte. Men Bibeln har inte den synen. Den menar att det är en brist som närmar sig brottets kvalitet att ignorera Bibeln och dess budskap. Herrens lagar är inte som en valfri kurs som man kan gå för att man gillar ämnet. Jesus läraren menar tvärtom att de som lever på begärens och ambitionernas nivåer skolkar från livets egen kurs och kommer att straffas ordentlig för detta medvetna skolk. Bibeln är en obligatorisk kurs. Utanför den kursen lever människor rotlöst och inte förankrade i själva hjärtat av livet.

Herren Jesus delar ut sig själv som bröd och vin och säger att det är för många. Han säger inte att det är för alla. Den engelska översättningen är ibland "for all" och med det kan man mena att Herren gärna vill att alla kommer till Honom. Men Herren säger tydligt att alla inte kommer att ta emot. Vi lever alltså i en värld där människor på begärens och aktivismens livsordningar inte kommer att ta emot det

hängivna livet.

Det kan vara viktigt att påpeka detta faktum. Annars sker det lätt att människor gör den kristna tron till något universellt som inte kan utesluta någon person från det goda i slutändan. Man tror lätt att bara man inte avsiktligt vill skada någon annan bör man få del av allt det goda som Bibeln talar om efter döden. Men Bibeln säger tvärtom att vägen är smal och porten är trång. Man måste, som Herren Jesus, säga knacka hårt eller bulta på porten med hela sitt hjärta. I gengäld kommer Han alltid och öppnar.

Det viktigaste bultandet på porten består i att vara elev till Herren vår Lärare. Att med förstånd och hjärta se Jesus som Herre i varje situation vi lever i, utgör det stora kursmålet för Hans undervisning.

Ordets hörare

Om man studerar Bibeln ser man rätt snart hur två stora grupper av människor blir tydliga. Bibeln beskriver dem mycket psykologiskt. För båda grupperna gäller att de inte riktigt kan höra Herrens ord när han talar. Alla kan nämligen inte höra ordet när det sägs, de har inte den sorts medvetande som kan tillgodogöra sig informationen. Det kan kännas sorgligt att Bibeln, världens mest kända bok, menar att det finns människor som inte kan ta emot ordet.

Budskapet är till för alla och kyrkan är katolsk, alltså universell. Det är också så att Gud vill att alla människor ska ta emot informationen, evangeliet. Men om vi är realistiska så ser vi hur två stora grupper av människor inte kan göra detta. Den ena gruppen är de lidelsefulla, de som griper passionerat efter något i sinnetas värld. De är liksom besatta av att tillfredsställa något begär eller flera. Om du går in på ett kasino kan du se sådana människor. Eller om du ser en dokumentärfilm från en bordell kan du också se dem. Men även på ett ordinärt köpcentrum går det att se hur köpbegäret driver många runt runt.

De vanliga objekten för lidelser är yttre, det är pengar och sex, ägodelar och upplevelser. Vi har en hel upplevelseindustri idag som säljer upplevelser till människor. Men objekten kan också vara mer subjektiva, det kan vara fantasier om sig själv

som söks eller fantasier om andra människor.

Den andra gruppen som Bibeln talar om är den som mer handlar om kontroll och makt, om ära och förtjänst. Här finns också lidelse men det är inte för den sinnliga världen utan mer abstrakta objekt som berömmelse och ära. Vi ser en man offra familj och personlig tillfredställelse för att arbeta i tjugo år och sedan få nobelpriset. Han har nått sitt mål, nobelpriset och allt var värt att offra för det. Många politiker hör till denna grupp. Deras ambition driver dem till en osynlig maktkänsla eller en berömmelse inom en liten grupp andra politiker.

Både de besatta och de ambitiösa kan inte höra en information som går över deras objekt för begäret. Därför, säger Bibeln, är de blinda och döva och deras hjärtan är kalla. De kan vara trevliga och nyttiga människor men de dör undan för undan och kan inte räddas. Livet blir aldrig riktigt lyckligt för dem och de är ofta besvikna och bittra människor.

Människans själ längtar ständigt efter något annat än vad dessa två grupper söker och aldrig riktigt finner. Den vill erfara verklig lycka och en dimension av liv som går över tid och rum. Bibeln visar också hur en hängiven människa får en evig glädje genom sin tro och sitt hopp. I kärleksfull tjänst till Herren börjar den evigheten redan på jorden. Den ära som avses i orden Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande, är just denna härlighet och frihet från tid och rum, den eviga glädjens kvalitet. Ingenting i det sinnliga eller ambitiösa kommer i närheten av denna godhet. Men för att få den måste människa höra Ordet, hon måste vara ordets hörare.

Örnmamman

Den absoluta Personen visar sig på olika sätt, lite beroende på var du är själv. Du kan alltid veta att Gud är den absoluta Personen, tillvarons centrala intelligens och kärlek, men sedan finns det en rad aspekter på Honom och du kan använda Bibeln som en innehållsrik beskrivning av väldigt många olika aspekter på denna Person. Den Absoluta Personen är framför allt evig, obegränsad och ren lycksalighet.

Den gudomliga Personen kan också uppfattas som en örnamma. Bibeln beskriver hur den stora imponerande örnen liksom försöker locka sin unge ut ur boet.

(Deuter. 32) Det är farligt för det är så högt upp, ungen blir skräckslagen vid tanken på att lämna boet. Den absoluta Personen försöker på liknande sätt få dig att flyga när du verkar vara mogen för det. Att leva i kärleksfull tjänst blir alltid som ett äventyr och det kan vara lite farligt, åtminstone i början. Själen är hos de flesta av oss lite försoffad, lite lurad att ha det så bra just där vi är. Att tjäna en allvetande och allsmäktig Person kan kännas obehagligt, särskilt om Han vet om de ljusskygga saker som vi kanske har gjort.

Så örnmamman är en intressant aspekt på den absoluta Personen. I ett visst läge i ditt liv kan det vara en bra identifikation, en bra aspekt. Men i andra lägen ger Bibeln andra aspekter. Ingen är felaktig men en själ befinner sig alltid på resa och behöver olika näring. Den aspekt Herren Jesus tar fram är Fadern. Den absoluta Personen har ju all information och vet mer om dig än du själv. Därför kan just Fadern vara en väldigt viktig aspekt. Den meditation och bön som Herren rekommenderar är Fader - bönen, den kallas Herrens bön.

Bön och besinning

Bönen fungerar alltid som ett namn på den absoluta Personen och i själva namnet ligger närvaron av Gud. Själen renas på ett mycket effektivt sätt av själva sägandet av bönen. Fader vår är inte en analys eller en beskrivning utan mer som ett ropande av Herrens namn. Som alla andra talakter kan detta ropande bli mekaniskt. Det är hjärtat som ska ropa.

Men på grund av de sinnliga kvaliteter i vår erfarenhet av världen är hjärtat ganska ofta täckt av lidelser, små eller stora, och av ett sorts krav på rastlös handling som verkar komma inifrån lika mycket som utifrån. När hjärtat är täckt hörs inte dess rop i bönen. Vi kan få sitta med radbandet en stund innan vi inser hur läget är. Då går det genast bättre.

Det behövs ständigt en besinning för att se hur lätt vår själ och vårt hjärta täcks över av begär och rastlös aktivitet. Det finns människor som är ständigt aktiva timme efter timme och de har ingen aning varför. Det behöver inte ens vara några starka lidelser som driver dem. De springer runt i ett ekorrhjul, som det heter. Det är en väldigt bra bild. Springandet har ingen mening. Alla handlingarna kan sägas vara

nyttiga och nödvändiga för nästan allt vi gör kan ses som nyttig och nödvändigt. Men hjärtat är inte med och själen är helt täckt av rastlösheten. Det blir ingen lycka eller frid hur aktiv människan än är.

När vi i bön ropar på den absoluta Personen, bara för att få vara i Hans närvaro, märker vi snart hur det står till just den dagen. Vi ser väldigt tydlig hur övertäckt med rastlöshet eller begär vårt hjärta är. Det är inte någon dramatisk upptäckt, det är ganska vanligt och tjatigt kanske man kan tycka. Men så ser vår verklighet ut och när vi tar ansvar för den söker vi oss till bönen och hjärtats besinning.

För många som kommer till kyrkan utifrån är det en stor glädje att det finns disciplin och böneordning i kyrkan. En av de bästa metoderna för vanliga människor är Tidegården. Den följer dig runt dygnet och ger många utstickare till både GT och NT om du har tid för mer läsning. Tidegården som disciplin ger den besinning du behöver varje dag. För hängivna människor är hjärtat ofta ganska klart men en börens disciplin behövs ändå. En telefon ringer, någon meddelar viktiga saker för arbetet och vips är en rastlös aktivitet igång eller en lidelse har tänts och börjar härja i hjärtat. Då behövs bönen igen för besinning.

Rummet

Det finns, säger Bibeln, fyra mirakler som vi dagligen är med om: accidensen, rum-rumslöshet, tid-tidlöshet och moralen. Detta kan vara lite svårt filosofiskt att förstå. Men vi känner alla igen de här sakerna när vi talar lite om dem.

Rummet kanske kan vara det svåraste. Ni ser ju alla föremål runt omkring er. De finns i ett rum som ni så att säga skapar åt dem. Ni kan se på vilket avstånd vissa saker är, ni kan se formen på dem, ni kan uppfatta dem som stora eller små, långa eller korta. Allt detta är ett mirakel som Herren ger oss. Han ger oss ett rum att vara i och vi kallar det världen. Många kanske inte tänker så mycket på det utan skyndar sig att följa sina begär och målsättningar. Men Bibeln säger att vi ska betänka rätt hur denna värld kommer till.

Rummet skapas av oss mentalt, vi konstruerar det så att tingen som är utplacerade i rummet eller rör sig i rummet ska bli begripliga. Om man får en hjärnskada så att rumsuppfattningen blir konstig så försvinner mycket av den värld som är normal.

Vi har en design som skapar detta rum och vi kan liksom inte välja bort det, det är en gåva från Herren för att glädjerikt kunna göra saker i rummet. Vår design leder till att vi ska göra goda och dygdiga saker i det här rummet.

För den hängiven människa är förstås rummet Herrens rum. Han är ägaren och grundarkitekten. Men vi har en design på hjärnan som skapar rummet hela tiden. Genom detta förstår vi också rumslösheten, som är samma sak som evig rymd eller den förhärligade kroppens rum. När vi uppstår kommer vi in i det rumslösa livet som fortfarande är kroppsligt men på en mer komplicerad och rik nivå än den vi lever på nu.

Rummet är fullt av skönhet som Herren delar med sig av. För många som inte är så filosofiskt intresserade kan det vara svårt att inse. Men just miraklet att ett rum konstrueras hela tiden genom den design Herren ger vår hjärna och vår själ, innebär faktiskt en stor och majestätisk skönhet. Hela rymden är detta rum som konstrueras för att vi människor ska vara aktiva i rummet. Den kärleksfulla tjänsten är det syfte som rummet har – utan den tjänsten skulle det visserligen vara skönt och ett mirakel men Guds avsikt skulle inte förverkligas. I brevet till Diognetus som skrevs på 100-talet sägs det i början: "Det var för människornas skull som Han skapade världen; det var till människorna han gav makten över världen".

Ett bra sätt att närma sig detta första mirakel är att titta lite runt omkring sig på det här nya sättet. Se på föremålen, avstånden och formerna. Se rummet. Det är en bra meditation, själen blir lycklig av den. Du kan nästan höra Herrens röst: varsågod, ett rum att vara i och göra goda saker till mitt välbehag!

Då förstår vi också att rumslösheten är mer fundamental för Herren själv. Om vi ser rummet som en begränsning av varat så är Herren fri från den begränsningen. Men ser vi rummet som en kreativ tillgång och gåva så är Herren god som ger oss den gåvan och vi får ett ansvar till att tacksamt göra något gott i rummet.

Sådden

När Herren berättar liknelsen om sådden beskriver han människor. Det är inte en slump att det går som det går utan ganska starka lagar kan man säga. Människor lever på olika nivåer för medvetandet. De har olika former av mottaglighet. För

människor som är rastlöst upptagna av världens bekymmer är det inte möjligt att komma in i ett tjänande av Herren. För människor utan plats för rötter kan sådden inte gro, det blir bara så att säga yttre religion för dem och de kommer att fortsätta tjäna sig själva. För många människor kommer Herrens röst och ord inte ens fram till medvetandet, lidelser och begär tar snabbt tar bort betydelsen innan den hinner fram till medveten reflektion. Herren kallar det Satan, den personliga onda kraften.

Bibeln menar inte att vem som helst kan tjäna Herren på vilket sätt som helst. Lidelsefulla och bekymrade människor har ett medvetande om sig själva som är täckt med okunskap om verkligheten. De kan inte förstå sanning äver om du säger den tydligt till dem. Rastlösa och aktivistiska människor tar instinktivt avstånd från allt som stör deras definition av sig själva och sitt liv. Herren säger i Bibeln att de ser med sina ögon utan att uppfatta. Det betyder att de är blinda. Vi måste förstå sådana människor och inte förakta dem, trots att blindheten orsakar att själen går förlorad. En blindhet är ett faktum som styr människor. När någon dras till tjänst hos Herren är det viktigaste för den personen att visa glädje och frimodighet och inte att pekpinnar för de blinda. De dömer sig själva, säger Bibeln, och får inte del av det tjänande livet i Herren. De förblir på den hedniska nivån.

Bibeln säger att de människor som identifierar sig med sina begär kommer att kväva innebörden i budskapet om sanningen. De kan i och för sig intressera sig filosofi och religion men orden fastnar inte i hjärtat utan kvävs av intressen och attityder. Det täckta medvetandet kväver de sådda fröna trots att de kommer från Herren själv. Så starka är blindhetens och dövhetens krafter. De kan vara intresserade men har ingen mottaglighet, varken medveten eller spontan. Ändå vet vi att själen dör därinne i människan, ett liv går förlorat. Det kan verka hemskt men det handlar om såpass starka krafter.

Om du finner att du dras till tjänande kärlek så vet du att Herrens ord hamnat i den goda jorden. Ditt medvetande är inte täckt av blindhet och okunnighet längre. Men detta gör att du får ett visst ansvar för mission och kärlek till alla blinda. Hedningar är idag ofta mycket välutbildade. Det gör att vi måste se till deras hjärtan och ha medkänsla där. Vi kan sällan argumentera kring okunnigheten med bildade människor. Istället kan vi ha medkänsla med deras själar som förintas genom blindheten för den tjänande tjänsten hos Herren. De väljer död men vi kan inte göra så mycket åt det. Vi kan vara nära och stödja alla goda intressen de har och slut-

ligen be för dem.

Moralen

Om du lyssnar på människor på en buss eller ett tåg så hör du dem nästan alltid prata om moral. Vem som gjorde vad och om det var riktigt gjort eller om det inte var bra. Ofta är vanliga människor mycket duktiga på nyanser och maskerade handlingar ur moraliskt synpunkt. De kan se den svaga punkten i någons handlingar, de kan upptäcka en dold moralisk styrka i ett annat beteende. Bara professorer på universiteten saknar den här absoluta moralen som kräver ett tränat öga och ett aktivt hjärta.

Moralen är det andra miraklet i de fyra miraklen som Bibeln visar oss. Vi har fått ett rum som vår design hela tiden medskapar. Meningen med rummet är moralen som vi gör i rummet. Bibeln ser hela tiden världen som en spelplan för gott och ont och de flesta av oss älskar att se filmer och läsa böcker om kampen mellan ont och gott. Det är ett tidlöst tema. Vi har en design i vår själ för just denna kamp. Det är en urberättelse som äger rum - i rummet vi fått.

Det är alltså inte så att någon politiker eller någon etisk kommitté på någon institution eller statlig utredning som avgör vad moral är. Istället ligger den i den design vår hjärna och vårt hjärta har och den är därigenom objektiv och absolut. Lyssna på vanliga människor när de diskuterar moraliska valörer i sina medmänniskors vandel. De vilar sig alltid mot absoluta moraliska principer - annars blir diskussionen meningslös.

Om man iakttar sig själv är det märkligt hur den moraliska situationen alltid kommer först i våra överväganden. Behoven som många tror är fundamentala kommer alltid i andra hand. Moralen styr våra intentioner och val hela tiden. För människor på nivån för lidelser är detta ganska negativt. De känner att det finns många regler. Det känns som hinder eller krångliga villkor för deras starka behov av olika saker.

För den rastlösa människan som måste vara aktiv blir det lättare. Om de är moraliskt kunniga kan hela dagen styras av moralen i allt de gör. Goda handlingar blir lätt ett stjälvändamål för människor på den här nivån. Men de märker inte miraklet

i denna gåva från Herren. Meningen är inte att vi ska bli mästare på att utföra goda handlingar hela dagen utan att vi ska finna Honom och gå in i Hans tjänst. Kärleken till Honom är målet för det moraliska rummet.

För en hängiven människa blir moralen liksom rummet stora gåvor att tacka för och se som tecken på Herrens väsen. Han ger oss rum att vara kärleksfulla i. Han ger oss möjlighet till tjänande tillvaro, både i bön och arbete. Moralens mål är inte sig själv utan siktar till det hängivna livet i Hans tjänst.

För människor med starka behov blir moralen ofta ett område för plågsam synd. De genomgår ofta kriser där synden måste bekännas och förlåtas. Därefter dyker synden upp igen genom samma starka passioner. Moralens blir ett smärtsamt äventyr. Den rastlösa handlingens människa tar istället moralen som ett fält för dygd, ett område för prestation. De vill vara duktiga både inför andra och inför sig själv. Synden är mer bristen på moralisk prestation för en sådan människa, än ett fall ner i lidelsens överdrifter.

När du tjänar Herren kommer moralen in som en kvalitet som följer med själva tjänandet. I en kärleksrelation bryr sig själen mest om Honom som är föremålet för kärleken. Viljan är inte inriktad på moraliska handlingar direkt utan siktar på Honom som älskas i bön och arbete. Synder kan ständigt begås men själen vet att förlåtelsen flödar från Herren, vare sig man bekänner sin synd eller inte, vare sig man är riktigt medveten om den eller inte.

Tröstlösheten

Människor som inte lever i tjänst måste nöja sig med sina passioner och intressen. När kroppen dör är det slut också med intressena och de känslor som finns i passionerna. Man kan tycka att det verkar tröstlöst och utan mening. Men genom att själen inte känner sin natur utan reducerar verkligheten genom att tänka saker som

"jag är bara en kropp", "vi människor är bara djur", "det finns bara materia" försöker man kväva själens rop på djupare kännedom.

Det har funnits materialister i alla tider men i vår tid har en tydlig trend bland en minoritet bildade i västerlandet blivit blinda för själens goda och eviga natur. Denna förlust kanske kommer att gå över men många vanliga människor drabbas. Det är en värdeförlust som ibland är förtvivlad, du kan se hur människor på dödsbädden hatar döden och orättvisan i att dö. Andra försöker vara stoiska och se det meningslösa "med öppna ögon". I båda fallen saknar dessa personer en kunskap om vad kärleksfullt tjänande av den Absoluta Personen går ut på. Deras medvetanden är täckta av förvirring. Vi måste stödja och ber för dessa själar.

Om en person vid dödstillfället envist förnekar Gud är det högst troligt att den själen går förlorad och får uppleva stor smärta. Men ofta kan det vara en sofistikerad darwinism eller automatiskt övertagen materialism som lurar medvetandet. I dessa fall ställs själen inför en partikulär dom där det finns räddning genom det goda valet. Många har också påpekat att ingen frisk själ väljer förnekandet av mening och kärlek i detta ögonblick. Tjänande kärlek attraherar själen när passioner, lidelser och fördomsfulla attityder till livet inte sänder budskap i hjärnan.

Tonus och tidens stilla gång

Bibeln säger att tiden är en viktig sak. Många tänker aldrig på tiden och många tycker inte att de kan säga så mycket meningsfullt om den när den reflekterar över den. Ändå anser de flesta att tiden finns och att tiden går eller passerar från en tidpunkt till en annan.

För den rastlösa människan är tiden ofta en förlust. Någon gång kan ett visst tidsförlopp vara vinst, speciellt i tävlingar på tid. Men i sin helhet är tidens gång en förlusthistoria. Själen känner inte sig själv utan tror att livets mening ligger i handlingar

och aktiviteter. Då blir tiden ofta en fiende och döden blir meningslös i stort sett.

För en hängiven i tjänst hos Herren blir tiden åter viktig. Den blir som Tidegården för måndagar säger Hans stilla starka makt som Han i tidens tysta gång har lagt. Det betyder att perceptionen av kroppstonus, alltså av stillheten i kroppens tillvaro som biologisk process – det ontogenetiska programmet – uppfattas som den stilla makten. För en hängiven är varje minut Herrens makt som är utlagd i tidens tysta gång.

För lidesemänniskor och för rastlösa aktivister är tiden inte alls någon stilla gång. Den är ofta kaotisk och disruptiv, de tycker att tiden är en jobbig process. Så fort ingenting händer eller så fort inget begär tillfredsställs uppstår meningslösheten, själva tystnaden blir ett hot. När de inget får gjort är tidens förlorad upplever de. Men i själva verket, säger Bibeln, är tiden högst meningsfull och utgör en stilla och stark makt för tjänandets skull.

Tidens tysta gång märks genom bönelivet. När en halvtimme bön är på, märks denna process och styrka tydligt. I själva varandet med tjänande bön blir Herrens styrka tidslig. Kroppens tillstånd är det språkrör tiden får, vi känner och erfar den stilla gången just så som kroppens tonus förmedlar. Vi hör hjärtat slå och blodet viska i kroppen men samtidigt känner vi tystnaden i tidens gång.

Nästa kropp

Den ontogenes som bildar information till fylogenesen som format våra kroppar behöver inte se ut som den gör just nu. Strukturella förändringar kan logiskt sett äga rum utanför den ontogenes vi känner till så långt. Om den nya ontogenesen vet vi ingenting men vi vet att den kan äga rum och till och med är sannolik mot bakgrund av en lång metafysisk och andlig tradition.

Bibeln säger att vi får en ny kroppslig struktur när denna kropp avslutar sitt förlopp. Herren Jesus visade för ungefär femhundra människor hur en sådan kropp ser ut och fungerar. Kristendomen bygger på människor som bevittnat och observerat denna nya kropp och detta nya liv. Målet för varje dag på jorden är också

den personliga erfarenheten av denna nya kropp. Det är naturligtvis inte nödvändigt att känna till den ontogenetiska process som leder till detta, lika lite som vi behöver veta allt om vitaminer för att få näring när vi äter.

Men kvaliteten på det liv vi nu lever är avgörande för denna nybildning. Det kan vara lite svårt att acceptera detta, människor vill gärna leva som de själva önskar. Så vitt vi förstår nybildas inte liv som styrs av begär och rastlös strävan efter egen framgång. Bibeln säger att endast tjänande kärlek förbereder den nybildade kroppens liv.

Det går att se logiken i detta. Om inte en hängiven tro på nybildningen finns aktivt i medvetandet, finns det heller inte något själsligt liv att bygga på. Det dör av sig själv och i hög grad tack vare sig själv. Man behöver inte tala om att gå till helvetet, det är nästan värre att stanna i utvecklingen. När Herren Jesus talar om helvetet är det av kärlek. Han är upprörd för att personer kommer att förneka det goda och därmed förlora det.

Det är också rätt logiskt att det som förnekas inte kommer till stånd. Förnekandet är inte alltid självförvållat kan det tyckas. Folk föds i sjuka religiösa miljöer och tar avstånd från all religion. Folk kan inte låta bli att tillfredsställa en rad lidelser. Folk kan få en utbildning som gör att de förnekar själens existens över huvud taget. Allt det där händer. Tyvärr är det ödesdigert. Vi kan hoppas på en vändning innan det är för sent. Men realistiskt sett går många förlorade, trots att de varit trevliga människor som rest mycket, läst mycket, varit framgångsrika och haft väldigt roligt under sin tid på jorden.

Att en ny ontogenes är villkorad av kvalitet i själsliga val och intentioner är inte så konstigt som det låter. Vi märker ju dagligen hur den goda viljan på något sätt påverkar situationer och överraskar oss. Vi märker också hur allt materiellt underordnar sig det mentala och själsliga livet. Det viktiga är inte bilen utan var vi åker med den. Det viktiga är inte huset utan vad vi gör i huset för varandra. Den tjänande hängivenheten inför Herren, den enda Personen, är alltid avgörande för resultatet. Man skulle kunna säga att tjänande gudskärlek är en ny ontogenes redan innan den gamla kroppen försvunnit.

En hängiven person gör vissa val som den begärsinriktade människan inte gör. Det är inte ett etiskt val utan ett väldigt mycket mer fundamentalt val. Det är inte heller

ett intellektuellt val av en stor och tjusig idé. Istället är det en alldeles speciell kvalitet: att vilja möta den Absoluta Personen, att möta och rikta sin kärlek till Jesus. Detta möte bildar liksom en ny horisont för en människa, som inte riktigt liknar något annat. Folk som framför allt annat vill ha trevligt eller nå framgång i livet har en mycket begränsad horisont i jämförelse med detta möte. Även om vi kan känna oss dåligt rustade för kärlek till Gud är det ändå detta fundamentala val som kvalificerar livet för den nya ontogenesen, den nya eviga kroppen som Bibeln talar om.

Socialt arbete

Bibeln säger att det är Herrens vilja att vi hjälper fattiga och sjuka, att vi bygger upp skolor och sjukhus. Alla missionärer vet hur grundläggande denna verksamhet är. Men samtidigt vet många missionärer och hjälparbetare hur snabbt denna strävan efter socialt arbete blir en frestelse till social framgång och inte en relation till Herren. Det blir ofta en frestelse till en aktivism som ersätter tjänande kärlek. Sedan kommer snart konkurrensen mellan olika denominationer, olika samfund, olika sekter. Vem gör bäst socialt arbete? Vem är effektivast.

Många tyckte det var obegripligt att Moder Teresa från Calcutta nekade ta emot ekonomiska bidrag och materiella bidrag i former av hus, husgeråd, möbler, laboratorier, medicin och medicinsk utrustning. Men Bibeln säger att en själ inte kan ersätta den äkta tjänande kärleken till Honom med någon form av framgång i världen. Att lyckas med projekt för fattiga och sjuka är också en frestelse till framgång. Vi ser ständigt ganska många organisationer som blir granskade för någon form av bedrägeri. Frestelsen till framgång har varit för stark.

Samvaron med den Absoluta Personen är ett kärleksmöte som gör en människa benägen att hjälpa närhelst det är möjligt. Men ofta är det ganska lite en enskild person kan göra när det gäller katastrofer och omfattande fattigdom. Vad vi alltid kan göra enligt Bibeln, är att ropa på Herren och be om Hans nåd i det egna livet. Där börjar all mission och allt socialt arbete.

Den rastlösa människan vill alltid förverkliga sina passioner och gör ibland själens möte med Herren till ett socialt eller politiskt arbete. En hängiven person kan mycket väl arbeta med socialt arbete men det är Honom hon gör det för och hen-

nes passion gäller Honom. Människor som styrs huvudsakligen av lidelser kommer sällan på att göra så mycket för andra om det inte ger en vinst i pengar eller njutning. Bland missionärer kan vi finna många rastlösa människor som ser religionen som en bakgrund eller ett värdesammanhang för det sociala arbetet. Visserligen firar man gudstjänst och har katekes i undervisningen. Men eftersom den andliga vägledningen till sist är den helig Andes verk, lämnar man oftast detta åt individen själv. Det sociala arbetet är i centrum.

En hängiven människa kan inte se det sociala arbetet som det viktigaste eftersom bönen kommer först. Ett medvetande i bön hjälper visserligen andra i nöd, men det är bönen och uppståndelsen som är själva världen för den hängivne. Fattigdom eller rikedom blir då gåvor från Herren i den ordning och utsträckning som Han vill. Huvudsaken varje dag är det kommande livet med Honom. Jordelivet är förberedelse för det livet.

Kunskapen om medicin och sjukvård vill vi förstås använda i vår hjälp till sjuka men det hängivna livet består inte i medicin eller sjukvård. Den hängivne kan arbeta som läkare eller sköterska hela sitt liv men blandar inte ihop sin kärlek till Honom med framgång hos ett sjukhus eller en fattigvård. Ofta gör ateister och sekulariserade människor lika bra jobb. Hängivenheten hos själen till den Absoluta Personen är en kvalitet hos medvetandet som skiljer sig från den sociala verksamheten.

Vi kan också se i historien hur de kristna alltid satt tilliten till Fadern och kärleken till Jesus Kristus i centrum. Men samtidigt är det de kristna som byggt sjukhus och fattigstugor och drivit fram den medicinska forskningen. Idag är det kristna organisationer som gör det mesta för att hjälpa fattiga och nödställda i världen. Men inspirationen kommer från den väldigt speciella kärleken till en enda Person.

Primärgåvan och adorationen

Människor man pratar med som inte tycker om religion så mycket, säger ofta att de tror på verkligheten som den är. De vill inte lägga till någonting extra. Så här är min verklighet, säger de och visar runt omkring – alltså det vi ser just här. Och min si-

tuation i världen, mitt arbete, mina släktingar, min familj, mina vänner, min kropp.

Den kristna tron börjar precis där också. Din värld är det centrala till att börja med. Det du ser omkring dig, din kropp, de människor du lever med. Det är primärgåvan kan vi säga. Men den första frågan i det här läget är: blir du glad av denna din värld? Blir du tacksam för den? Där är all religions startposition.

Kan man låta bli att fråga något om glädje och tacksamhet? Låta bli att komma till startposition för den religiösa tron? Javisst. Man kan leva sitt liv utan att fråga så mycket om det. En del försöker till och med göra religion av detta. Att bara leva utan att fråga eller göra sig särskilt medveten. Särskilt om man engagerar sig olika projekt. Du har fått en värld men du bryr dig bara om att göra en massa saker i den världen och frågar inte för mycket. Du hittar på saker och engagerar dig. Lite grann som att jobba på "need-to-know-basis". På slutet kan du säga: Ok det här var ett ganska bra liv. Adjö.

Det finns människor som tänker så och vill att alla ska tänka så. Bara lev. Bibeln säger att detta är ganska oärligt. Det blir ett bedrägeri eftersom den primära gåvan inte uppskattas som gåva, bara som instrument för att ha kul eller genomföra projekt. Bedrägeriet är ganska djupgående och får konsekvenser som är tragiska. Man kan säga att livet är en gåva med starka krav på respons med fri vilja. Kommer inte detta svar så begär personen ett brott, ungefär som när du får en present men inte tackar givaren, inte ens erkänner honom. Det är allvarligt redan mellan människor. När det gäller den stora Givaren är det ett brott. Bibeln säger att det är ett brott som straffar sig.

Ofta måste folk som bara vill leva och inte fråga något låta bli att tro på sin själ. Bibeln säger att själen dör när den ignoreras. Man kan tänka sig fågeln i buren som får en massa leksaker att njuta av men aldrig får mat och dryck. Själens mat och dryck är just Givaren av den primära gåvan.

Naturälskare och djurälskare kan ha tämligen lätt att förstå tacksamheten. De ser att skönheten i naturen naturligt leder själen till glädje och tacksamhet. De flesta naturfolk anser det självklart att tacka och ge offer som svar på den primära livsgåvan. När en person börjar tacka Gud för livet märker själen att ett nytt liv föds - det andliga livet och tron. Den som bara vill leva får aldrig vara med om detta. I jämförelse lever de ett halvt liv kan vi säga. Det känns ganska fullt för dem.

När en person börjar tacka Gud för gåvan och alla speciella gåvor inom den stora gåvan, uppstår det som kallas adoration. Tacksamheten fördjupas, kläds i böneord, formas till en psalm eller en andakt. Adoration blir ett liv i livet. Men det är en glädje över den primära gåvan. Snart märker själen att den adorationen leder till förberedelse för det uppståndna livet med Givaren själv. I det läget inser vi att den primära gåvan hade just denna design. Och då förstår vi bedrägeriet i att bara leva och inte fråga eller vara tacksam inför den absoluta Personen som skapar allt liv.

Interaktionens smärta och frimodighet

De flesta människor lider inte så mycket av kroppslig eller psykologiskt smärt utan av moralisk smärta. En stor del av livet är ju interaktion med andra. Det märker man som barn att när någon är dum, särskilt någon vuxen, gör det liksom ont att leva. Det är inte kroppen i sig som gör ont, fast det känns i kroppen. Det är inte psyket som är sjukt fast smärtan känns i psyket. Det är när någon beter sig fel och inte sköter sig som det gör ont att leva.

Detta glömmar folk väldigt ofta. De tror att det är hälsan eller de ekonomiska omständigheterna eller överkänslighet som är problemet. Bibeln säger att det alltid handlar om orättfärdighet när vi lider. Att kroppen kan vara sjuk är en ganska enkel sak i jämförelse med att leva under förtryck eller tillsammans med människor som inte lever ett värdigt moraliskt liv.

Vi vet alla hur vi störs av vissa andra människors sätt att bete sig. En del försöker ignorera detta och öva upp en stoisk attityd som klarar alla situationer. I koncentrationsläger uppfinner många olika sätt att klara av förtryckets börda varje dag i lägret. Vi gör likadant i det fria vanliga livet. Smärtan består oftast i att personer inte sköter sig, som vi uttrycker det.

Bibeln säger att varje interaktion är moralisk och den sker inför Guds medvetande. De tio budorden är en sammanfattning för denna struktur av moral som kommer före alla handlingar och sätter villkoren för dem. Vi vet att Herren Jesus ofta uppsökte ensamheten på något berg för att vara ensam med Fadern. Det är likadant för alla människor. Vi måste låta själen tala i ensamhet med Givaren av allt liv.

Men att alla interaktioner är insatta i en universell moral betyder också en frihet att

göra gott och vara god. Om inte den moraliska kvaliteten fanns inbyggd skulle vi inte kunna nå godhet och välja rättfärdighet. Bibeln säger att det är Herrens vilja att vi förlåter varandra såsom Han förlåter oss. Utan själens fria vilja till detta skulle det inte ske. Där uppstår interaktionens glädje - vi älskar varandra och förlåter varandra.

NT talar om den särskilda frimodighet som uppstår i världen genom Herren Jesus. Den nya frimodigheten består i den översvallande och nästan tokigt förlåtande nåd som Hans död på korset innebär. Vi dör med Honom så att säga och får en omotiverad och gränslös nåd. Den nåden är oplanerad och förblir oplanerad i våra liv. Vi överraskas så att säga av friheten i det tjänande livet. I historien gör Herren Jesus i en enda vändning gör slut på alla hinder och fastlåsta positioner. Vi bjuds på en överväldigande kärlek från den Absoluta Personen själv. Därmed är en triumferande seger över döden, synden och djävulen, enligt Bibeln. Det blir också en seger över moralen utan att den på något sätt förminskas eller reduceras.

En hängiven människa har denna frimodighet men lidelsefulla och rastlöst aktiva människor har ganska svårt att ta till sig den överflödande nåden från Herren. De måste först bli intresserade och inte bara leva livet som om ingenting annat fanns. De behöver skolning i filosofi och teologi. Ibland tror folk att man förlorar tillfällen till njutning om man går in i en kyrka. Men njutningen är större i den överflödande nåden från Ägaren och Älskaren än någon annanstans. Lidelsen begränsar en person, han blir liksom slav under den. Likaså blir aktivisten en slav under sina projekt i världen. Den hängivne kan leva och vara med i projekt men tar del av Herrens frimodighet och njutning. En hängiven person lever liksom gränslöst i sin tjänst, fast den ser så reglerad och påtvingat enkel ut för en utomstående.

Sakralisering

Bibeln säger att Herren Jesus öppnade himlen genom sin död och uppståndelse. Det betyder att den är öppen för alla från och med den tidpunkten. Men det betyder också att materien har helgats genom Herren Jesus. Man kan tala om en sakralisering. Materien och människan med den är heliggjorda genom att himlen och den nya skapelsen är öppnad genom Herren.

När en person blir hängiven har hon eller han upptäckt och förstått denna sakrali-

sering och kan leva väldigt frimodigt därefter. Det är som att ett program som vi alla fått genom Herrens historiska insats måste aktiveras av oss själva, genom vårt hjärta. Det är oerhört få människor som gör det.

De flesta människor finner det lite obegripligt och främmande med en sådan sakralisering, de har fullt upp med sina projekt i världen. Många teologer och filosofer kan förstå den teoretiskt men vet inte hur det ska gå till att aktivera programmet i sig själva. Och därmed är man sunt misstänksam mot alla som gör det.

Vi kan hitta hängivna i många olika religiösa traditioner men det måste ändå nödvändigt vara genom Herren Jesus himlen öppnar sig. När materien i helgas vet vi att det inte är ursprunglig hängivenhet utan en spiritualistisk inställning. Genom Herren Jesus och hans sakrament blir vatten, olja, vin och bröd materia som Herren ger sig själv genom. En hängiven ser sakraliseringen av allt Herren skapat.

Människor som styrs av lidelser eller sina projekt i världen måste reducera materien och naturen till trivselobjekt eller nyttoobjekt. Det är trivsamt att ha sex och varje vacker kvinna blir ett trivselobjekt för den lidelsefulla mannen. Hem och hus och barn är trivselobjekt för många kvinnor och familjen är inte direkt helig utan ett reducerat objekt. Rastlösa personer gör på samma sätt med världen och livet, allt blir objekt för projekt. Sakraliseringen är en mystisk och åtkomlig aspekt som inte angår dem.

Bibeln menar att du kan be om nåd att bli hängiven. Du blir en kallad och vald person. Då krävs genast ett svar av dig: att följa buden och hålla den heliga elden levande varje dag. Du ser skillnaden mellan dig och andra. Det kan betyda att en viss isolering måste ske från människor i världen. Men samtidigt får du en frimodighet och en ingång till himlen redan under de år du har kvar att leva. När du ser regnet falla över sjön vet du att det är heligt och du själv helig som tar del i det. När du har människor omkring dig vet du att de alla har programmet i sig för sakralisering även om de obegripligt nog inte aktiverar det.

Det går inte att läsa sig till hängivenhet. Många tycker att det känns bara att läsa Bibeln eller andra böcker som handlar om andliga saker. Men den känslan går bort när boken läggs igen, eller efter några timmar. Hängivenhet till Herren, säger Bibeln, är den praktiska utövningen av helighet.

Det betyder inte att den hängivne är ett moraliskt dygdemönster eller en maraton-

bedjare. Det betyder inte att ständig apologetik pågår eller ständig predikan produceras från den hängivne, eller att man måste befinna sig i Afrika i missionstjänst bland sjuka och fattiga. Tjänsten inför Herren är mycket enklare än så. Den är att vara sakraliserad och se tillvaron sakraliserad.

Att läsa eller skriva böcker om det heliga livet eller om kyrkan ger inte hängivenhet till Herren. Bibeln beskriver ofta personer som varken läser eller skriver som heliga. Det räcker heller inte att ivrigt ropa Herrens namn eller göra rastlösa projekt i Hans namn. Allt det där är liv i världen på världens villkor, även om det pekar mot ett annat liv. Världen blir objekt för trivsel eller heroisk insats, världen blir liksom en dramatisering av behov. Detta kan inte göra det heliga synligt eller uppenbart.

Ibland brukar kristna skämtsamt kalla varandra ers helighet, särskilt om de är prästvigda. Men Bibeln säger att heligheten gäller oss alla. Återigen handlar det om en nåd som Herren gett oss liksom ett program i utrustningen. Men inte förrän vi aktiverar programmet är det befogat att tala om helighet. Den hängivna människan tar del av heligheten och det är en praktisk och kognitiv handling. En person blir enligt Bibeln kallad till detta deltagande så vi kan inte förvånas egentligen när vi ser så många trevliga människor sakna kallelse.

Sakralisering är provocerande för människor med lidelsen eller den rastlösa aktiviteten som livsmotiv. Du kan möta folk som blir vita av raseri när de misstänker att du är helig eller anser dig vara helig. En intelligent person med denna fientlighet kan ibland lukta sig till vilka som är hängivna och kan båda förfölja och döda i sitt ursinne. De glömmer i hastigheten att du uppfattar även honom som helig liksom naturen omkring er.

Denna misstänksamhet från många gör att en isolering eller diskret existens blir nödvändig för att skydda skatten vi hittat. I normala samtal kan inte heligheten föras på tal eftersom den alltid är kontroversiell. Till och med i kyrkor och församlingar talar man helst om mindre känsliga ämnen, om läran, om samhällsfrågor, om moralfrågor, om känslor vi alla bör hysa.

Bibeln säger ofta att ordets görare är den som tror, inte endast ordets hörare. Ordet är här det heliga, det sakrala. Att göra det sakrala är att sakralisera. Då iakttas alla ting och händelser som i sig heliga. Ljud och ljus, kroppens funktioner och tillstånd, rummet och tiden, görs sakrala för medvetandet. Detta bildar uppenbarelse av den sanning Herren Jesus öppnade för oss när han öppnade himlen.

Det sakrala görs behändigare i tystnad än i samtal. Heligheten får mer svängrum i arbete under stillhet och tystnad än i diskussion eller samkväm. Alla konversationer om det heliga får något ansträngt över sig eftersom det heliga ständigt ligger någon annanstans. Apologetiken blir ett arbete med rubriker men brödtexten kommer aldrig eftersom den är av helt annat slag. Sakraliseringen kommer före och efter all apologetik. När Herren Jesus befäller oss att gå ut och sprida det levande ordet, är det Hans helighet vi ska visa -- om nödvändigt med ord.

Detta faktum att Herrens helighet sprider sig själv och allt vi gör är blygsamt och ofta irrelevant innebär kanske en besvikelse för predikanter och missionärer. Men för den hängivne är det en funktion som redan ligger i heligheten själv. Den passar inga tider, kallar personer utan begriplig ordning och gömmer sig bort från alla offentliga anordningar. Den väljer bort alla trevliga sällskap och festliga arrangemang. Den finns i kojans ensamhet och det monotona arbetets tystnad, den kommer om natten till den sjuke och besöker den troende som attackeras under dagen. Den är kognitiv och tydlig, lugn och vacker. I detta ligger en frihet som den hängivne också tar del av. Kallelsen är deltagandet i denna kognitiva tydlighet, denna märkliga frihet och frimodighet.

Att veta Gud

En hängiven behöver inte kräva logisk sanning för det hon säger eftersom intresset är att leva tjänandet, inte beskriva det. Men den sanningsteori som passar henne bra är reliabilismen. Den säger kortfattat att en sann tro produceras av en pålitlig mekanism i tillvaron. Den auktoritet som en hängiven i har när han eller hon talar med andra, är en sådan pålitlig process.

Bibeln säger att varje människa är skapad med ett program för att ta emot sanningen om livet. Men alla aktiverar inte detta program. Synden gör dem blinda i stolthet, självsäkerhet, lidelser och rastlöst aktivitet för egna projekt. Den hängivne vet att Gud existerar genom själva processens pålitlighet. Varje person har kapaciteten att veta hur Herren lever, det är en del av den naturliga kognitiva och noetiska utrustningen.

Kunskapen om Gud är därmed lika naturlig som att förstå vanlig logik och induktiva resonemang, förstå att andra personer finns, att förgången tid finns, att framtid

finns, att objekt i vår perception sannolikt finns där. I alla dessa former av kunskap lutar vi på vår design. Genom att den är tillförlitlig kan vi vara säkra på att veta. Att lära känna den absoluta Personen som Gud är ingår i denna naturliga noetiska utrustning, om den aktiveras.

Därför vet vi att Gud är denna Person och lite om hur Han fungerar. Det är inte endast tro utan naturligt förnuft och kognitiv erfarenhet. Vi har inte bevisat Gud med något gudsbevis utan vilar helt på en pålitlig kunskapsprocess. Bibeln säger att detta är den enklaste formen för gudskunskap och den som apostlarna levde med.

Att vara ledsen

När någon är ledsen beror det oftast på att hjärnan har ett budskap, en idé som sedan kroppen och själen reagerar på. Det är nästan alltid tanken på misstag och att inte lyckas med något. Ibland är det tanken på oförmåga, handikapp och sjukdom eller på döden.

För människor som lever lidelsefullt är det ofta tanken på den uteblivna tillfredsställelsen som skapar den ledsna känslan. För människor i den rastlösa aktivitetens tillstånd är det tanken på att inte hinna med eller inte få något gjort som skulle göras. Tankar som ”jag får inte det jag vill ha och behöver” eller ”jag får aldrig tid till att göra detta” eller ”jag misslyckas hela tiden med det jag gör” skapar alltid ofelbart känsla av sorg och ledsnad.

Den hängivna människan ersätter alltid sådana tankar med motsatta och balanserande sanningar som ”allt jag får av Herren är jag tacksam för” och ”jag har fått så mycket gott att det räcker för många år framöver”. Den hängivne är vän med Gud och detta öppnar ett skafferi av sanningar som förändrar känslorna i kropp och själ.

Många tycker det här låter för lätt men psykologin i detta är hållbar och naturlig. När helst en människa tackar Gud och tar emot den nåd som gör tacket hjärtligt – det kommer ur hjärta och hjärna på en gång – är det som att Herren skriver ut ännu en check på ett stort belopp åt henne. Det är svårt att vara ledsen då.

En utebliven tillfredsställelse eller en misslyckad insats på jobbet eller i relationer

till andra, kan vara helt subjektiva föreställningar på grund av en allmän psykologiskt tendens att vänta sig för mycket av livet på jorden. Orealistiska förväntningar är nästan alltid en form av otacksamhet i relation till Herren. Med undantag av extrema situationer av förtryck, svält och annan nöd, är dessa tankar felaktiga idéer om verkligheten.

När vi gör något för andra kan vi inte vänta så mycket tacksamhet. Gör vi det blir det lätt en form av utpressning som gör tillvaron ledsen för andra som är involverade. Den hängivna människan gör tvärtom: hon vill endast behaga Herren som tar emot handlingar för vår medmänniska som handlingar för Honom själv. Herren lovar dessutom att betala rundligt för allt vi gör; den lönen varar evigt.

När vi är sjuka eller har ett handikapp kan lätt tanken ”jag är en börda och ett besvär för andra” göra oss ledsna. För den rastlösa aktivitetsmänniskan är denna tanke vanlig. En hängiven människa använder TT-metoden: tillbedjan och tålmod. Den metoden räddar dessutom många själar när den formas till förbön för andra.

Att vara gammal och i behov av hjälp faller också under samma tanke att ”jag är en börda för andra”. En hängiven person kan hjälpa åldringar och långtidssjuka genom att be dem bli TT-missionärer. Allt det lidande de har kan de offra för andra genom tillbedjan och tålmod. Människor som provat detta blir mer vitala och lyckliga - så många själar du kan rädda om du sitter dagarna i ända i en rullstol!

I vår kultur är detta nästan otillåtna synsätt på lidande och depression. Men vi har en andefattig kultur och ett oerhört stort antal sjuka och gamla lider alldeles i onödan. Förr när folk kunde böner till Herren utantill var det lättare. Barn som är handikappade förstår ofta hur roligt det är att genom TT-metoden rädda andra själar till himlen. Man kan förklara för dem att när Jesus gjorde mirakler blev många väldigt imponerade. Men de omvände sig inte. När han däremot led och dog kunde Han rädda hela världen.

Döden gör många ledsna och den tanke som då styr känslorna är den hedniska föreställningen ”han/hon har nu förlorat allting”. Det är en djupt osann hednisk tanke som kommit tillbaka i vår tid. En variant är att vi syftar på oss själva och tänker ”vi har förlorat honom/henne”. Båda dessa felgrepp kan bli rättvända om vi aktiverar vår tro och tänker på vilken vinst döden är för en god människa och för oss som kan få hjälp genom förbönen. Istället blir det en glädje och inte sällan en sorts fest, det som gravölen var förr i tiden.

För passionerade människor är döden en katastrof och för rastlösa handlingsmän-
niskor är det en stor besvikelse och förlust. Man kan se i begravningsannonser hur
folk använder just orden ”förlust” och ”tagits ifrån oss” och liknande hedniska ut-
tryck. När vi får lite kunskap om Herren vet vi mer om den sanna verkligheten och
blir inte ledsna.

De flesta svårigheter och problem vi har styrs av en negativ tanke, ungefär som en
preposition eller en inledning ”det är så irriterande att...”. För en hängiven männi-
ska finns det alltid en belöning i själva lidandet eller irritationen. När vi härmar
Herren, som tog alla smärtor på sig på korset, är det lätt att se varje negativ situa-
tion som en positiv. Det är inte ett ytligt positivt tänkande utan en faktisk koppling
till Hans liv och Hans lidande. Bibeln säger att vi kan lita på Hans blod. Vår Herre
är smärtornas man och därför kan våra små smärtor få ett verkligt och realistiskt ut-
seende. Våra små smärtor fyller dessutom ut det som saknas i Herrens lidande,
som Bibeln säger. Vi räddar andra själar genom tillbedjan och tålamod.

Att vara ledsen är lite inne i vår sekulära kultur. Många skriver böcker om hur
ledsna de är på allts om hänt i livet. För lidelsefulla människor finns det alltid gott
om svek och eländen. För rastlösa och giriga är verkligheten nästan alltid en dålig
affär på för kort tid. Den hängivna personen följer Bibeln och accepterar ofta det
som händer med nåd och tacksamhet. Herren utför en liten checkning varje gång
det sker. När vi använder vår kunskap om Herren och tar emot olika former av ir-
ritation och smärta signerar Herren en ny in-teckning i himlen.

Det är svårt att vara ledsen när koncentrationen ligger på att inhösta Herrens in-
teckningar åt oss i himlens glädje. Men samtidigt ser vi att världen är full av männi-
skor som kör in i hinder efter hinder på deras väg genom livet. Kunskap om Gud
är att veta hur vi ska värdera lidandet och hantera hindren och taggarna vi river oss
på. Om vi bara trampar på med begär efter den ena efter det andra eller kastar oss
in i olika aktiviteter kommer vi att skada andra och oss själva många gånger.

Låga tillstånd

Bibeln säger att vi ska försöka undvika låga tillstånd som t. ex. alkoholism, roman-
ticism, lidelsefullhet, eroticism, mental vaghet, ambition, dagdrömmeri. I dessa till-
stånd får det undermedvetna dominera och din själ skadas.

Men människor som behärskas av lidelser kan inte så lätt undvika de låga tillstånden. Även den överaktivitet som den girige och ambitiöse lider av fördunklar själens tillstånd. I dessa tillstånd är en människa väldigt nära att falla för vilken tokig impuls som helst. Det beror på att hon är långt från tjänst hos Herren och kan inte finna sig själv i dessa impulser.

I lågt tillstånd kan en impuls till begär eller brott eller en dålig handling väldigt enkelt dominera en person. Den hängivna människan undviker kroppsställningar som inbjuder till låga tillstånd och undviker naturligtvis de sociala situationer som direkt är avsedda för dem. Istället kan den hängivna personen alltid tala till den absoluta Personen och så att säga bedriva en konstant vaken konversation med Herren.

Bibeln säger att du alltid kan offra ditt begär eller din känsla av brist till Honom som frälser alla själar. När fokus är på att behaga Honom genom handlingar och tankar försvinner ganska snart tendensen till låga tillstånd. Många av de sociala och politiska problem vi har beror på att personer domineras av låga tillstånd och därför inte kan tänka klart.

Vi får enligt Bibeln en kraft och en nåd när vi fokuserar enkelt på Herren via bön och tankar och denna nåd upplöser effektivt de vågor av begär och ambition som impulser kan skapa i ett lågt tillstånd. Om vi dessutom studerar kroppens teologi och tar vara på den kroppsliga formen när vi rör oss, sitter och ligger, blir vi sällan offer för låga impulser. De kan komma och passera med blir inte till handling. Korkprincipen gör att vi stiger upp ur de låga tillstånden genom tjänande kärlek till Herren.

Ibland kan en person säga att han gärna skulle bikta sig och få sin skuld borttagen, får sin börda lättad i samvetet. Men om man inte tror på det fungerar det väl inte? Men Bibeln säger att det fungerar objektivt. När du vill ge bort tyngden till Herren så fungerar det även om du inte tror. Själva viljan gör att lättnaden kommer till stånd.

Själen är sådan, säger Bibeln, att den liksom påverkas utan att vi formellt påstår att vi tror på det. I vår tid är trenden att inte tro på något särskilt. Det liknar en del det antika romarriket då medelklassen trodde på en stor mängd olika gudar utan att egentligen tro på något. När kristendomen kom tid blev man förvånad över att den förnekade denna relativism. Man upplevde det som ateism.

Idag vill många inte tro på något särskilt, de kanske upplever det som fanatism av något slag. Men i praktiken tror de på en rad saker som aldrig binds ihop till en helhet. Många tror på sina lidelser, sina begär och sina ambitioner. Många tror på pengar. I själen bildar detta låga tillstånd som på sikt skadar människan. Bibeln säger att själen kvävs under sådana tillstånd. De värsta tillstånden är lidelsefullhet och ambition, men även eroticism och alkoholism dödar på sikt själens liv och förstör möjligheten till evig glädje.

God ordning

Andlig ordning, säger Bibeln, gäller alla människans handlingar. Varje människa är inne i systemet där vi försöker ge dagen en god ordning. Det gäller enkla beteenden: stiga upp på morgonen, äta frukost, borsta tänder och ge sig av till arbetet eller studierna. Detta är inte godtyckliga beteenden utan just en struktur av god ordning – vilket är den andliga dimensionen av verkligheten.

Vi vet alla vad som händer om vi missar lite i den här ordningen. Vi orkar inte tvätta oss och vi kommer ordentligt försent. Vi säger ofta att vi sjunker ner i större oordning, en lägre grad av godhet i tillvaron. Ofta beror det på sjukdom eller depression. Men även om vi inte är sjuka så känner vi ganska snart att tillvaron är sämre genom att vi väljer en lägre ordning.

Den högsta graden av ordning vi kan åstadkomma är att tjäna Herren. Då har vi stigit upp på morgonen, ätit och bortstat tänderna, kanske gått till jobbet eller till studierna. Men vi har också bett Fader Vår och inordnat hela universum i vår goda ordning. Vi får den goda ordningens perspektiv på oss själva. Och en eller flera gånger i veckan tar vi emot Herren i sina sakrament i mässan. Vi tjänar den goda ordningens Herre.

Det är märkligt och ledsamt att folk i vår tid inte vill ha denna ordning i sin helhet. Man skär ner ordningen till kroppens renhet i morgonduschen, maten och tandborstningen, man går till jobbet och börjar arbeta. Den fulla ordningen som sätter hela det jordiska i perspektiv ersätts inte med något annat. Därför blir det en ensamhet och en ledsamhet i själen för de allra flesta, trots att de inte alltid är medvetna om varför. Inte alla sätter upp en kompenserande ordning där trevnaden, rikedom, framgången eller vänligheten får bli Gud. Många tappar bara den goda

ordningen i sin helhet.

Bibeln talar i klarspråk och kallar det grov synd att strunta i ordningen. Detta klarspråk kan vara svårt att förstå för många som hört att religion är något valfritt, att religion tillfredsställer vissa speciella behov. Sanningen är tvärtom enligt Bibeln. De som saknar ordningen är skyldiga till ignorans och gudlöshet. De förnekar genom sitt beteende den goda ordningen i tillvaron och är därmed ett slags grova förrädare.

Varje natt tar det omedvetna över och själen hamnar i en lägre ordning som finns kvar vid uppvaknandet. Morgonbönen är därför en återställare som historien igenom varit viktig för nästan alla människor. Man återknyter kontakten med den absoluta Personen och hans kärleksauktoritet.

Det som sker när inte bönen och tjänandet hör till den goda ordningen under en dag är att hjärnan och medvetandet går ner på en lägre funktion med mer kaos och mindre ordning. Det känns som förvirring ibland, tomhetskänsla ibland, ledsamhet eller panik ibland. Människor är olika och känner den här bristen på ordning på olika sätt. Många försöker skratta mycket under dagen och det höjer vårt humör och känns bra i kroppen. Det finns många symptom på vår brist, vårt förräderi som Bibeln kallar det.

För lidelsefulla och rastlöst aktiva är det svårt att ge upp greppet som den lägre livsordningen har tagit om en själ. Det gäller för själen att släppa identifikationen med de olika formerna av lägre ordning och bli människa fullt ut. Lika naturligt som att borsta tänder och äta frukost är det att tacka Herren. Och skulle något komma först är det just bönen och lovprisningen, allt det andra faller sedan rätt naturligt in i dagens livsmönster.

Gud som verklighet

Det finns många betydelser av ordet "Gud". Ibland står Gud för en fysisk energi som en gång skapade universum. Ibland står ordet för den sexuella lusten och fortplantningen eller för den sexuella aktiviteten som sådan. Ibland kan Gud stå för ett djur eller ett väsen.

Bibeln menar med Gud den här verkligheten i realtid. Alltså det du som person är med om just nu. Det är som en film som du deltar i, du vet inte riktigt vad manus innehåller men du är verkligen med om det och det blir en personlig historia utav det. Du vet inte hur det ser ut från en annan persons innehåll men du vet hur verkligt det är för dig och ditt personliga liv.

Det är svårt att inte tro på denna verklighetsgud. Andra gudar kan man tvivla på, man tror kanske inte på åskguden Tor eller på den indiska apguden Hanuman. Men verklighetsguden som Bibeln talar om måste man nästan tro på. En del universitetslärare i filosofi försöker ibland förneka den här verkligheten och säga att den bara är ett språk eller en tanke. Men de flesta av oss håller nog med Bibeln och tror på den här verkligheten.

Men det är viktigt att se hur denna verkliga Gud fungerar. Dels är det en miljö - det du ser omkring dig, den plats du är på och den kropp du har, alla speciella omständigheter du hamnar i när filmen pågår i realtid. Men sen är det ditt personliga liv. Du upplever allting genom en personlig erfarenhet. Person är det sätt som du ser den verkliga Guden. Du kan liksom inte flytta över till ett träd eller till ett livlöst föremål och erfara livet därifrån. Det är hela tiden en person som deltar i filmen.

Bibeln säger att miljö och person är de två ingredienserna i Gud. Miljön kan kallas historisk skapelse eller materiell utveckling eller något liknande. Men det är miljö för Gud hela tiden, den verkliga miljön. Person är dag för dag det sätt som Gud visar sig genom att du alltid är person. Ibland pratar folk om en opersonlig Gud, t. ex. i indisk filosofi. Men ingen människa har erfarit verkligheten utan sin person. Person är det sätt som Gud är verklig och det blir ditt liv så länge du är medveten och levande.

För många, liksom för mig själv, är detta riktigt goda nyheter. Alla betydelser av Gud som är något annat än verkligheten blir så mystiska och knepiga. Man förstår det inte fast man hör talas om det och läser böcker om en sån gud. Men när själva verkligheten är Gud blir livet väldigt spännande och det är lätt att bli en hängiven. För vare sig man är rik eller fattig så blir det inte mindre Gud för det. Vare sig man är frisk eller sjuk förändras inte Gud för det. Vare sig man tror sig vara frälst eller inte, så är Gud lika närvarande i realtid för det. Vare sig man är gift och barn eller inte är den verkliga realtidsguden tydlig och väldigt levande. Vare sig man är en god person eller en som syndar mycket, finns Gud där hela tiden och är alltid med i vårt liv. För många är detta en pålitlig filosofi.

Bibeln och särskilt Jesus säger sedan mycket mer om hur denna miljö och denna person fungerar men grunden är den verkliga Guden, den som vi alla deltar i sedan vi fötts som människor på jorden. Att tro på rikedom eller framgång istället blir ett dåligt liv, säger Bibeln. Att tro på sina begär eller på sin makt över andra förstör också kvalitén på livet. Begären är som gudar för många och den egna stoltheten och egenrättfärdigheten är vad många andra tror på. Det är väl omvittnat att det blir dåliga liv för dem.

Bibeln menar att allt annat än den verkliga Guden ger ett dåligt liv. När vi istället ser Gud som han är i realtid i vårt eget liv, kan själen sträcka ut och känna frid. Det blir en stark trygghet i att alltid ha en verklig Gud mitt i sitt eget personliga liv. Miljö och person är alltid det mest verkliga, fast en hel del försöker tänka på andra och mindre verkliga mål för sitt liv.

Ta bort det onda

Bibeln och Jesus har en viktig bön, den brukar kallas Herrens bön. Den är känd som Fader Vår. Den innehåller sju böner och den sista är ”befria oss från det onda”. Det är en viktig sista bön. Men många tänker: hur ska det egentligen gå till.

Vi vet ju alla att vi nästan jämt gör dumma saker och tänker ganska onda tankar, både små och stora sådana. Ser vi på nyheterna märker vi att rätt många tänker mycket onda tankar och i stor skala och med våld som ska eftertryck åt de tankarna. Det är uppenbart att vårt hjärta så att säga ständigt producerar och gestaltar ondskan.

Därför verkar det omöjligt att det onda skulle kunna tas bort. Men själva bönen ger en viss effekt. Du kan känna hur innehåll försvinner när du ber. Om du ber Fadern Vår eller rosenkransen en halvtimme så märker du att nästan inga onda tankar kommer under den halvtimmen. Om du återvänder till bönen till exempel en gång på förmiddagen, en på eftermiddagen och en på kvällen, så blir det ganska många minuter du är fri från det onda. Det är rätt fantastiskt. Bödens kraft är väldigt stor. Det går att lita på den därför att processen är direkt och tydlig. Ett korsord eller en roman gör inte samma effekt alls. Många idisslar alla möjliga sorts onda tankar medan de läser eller löser korsord. I Herrens bön kan du inte hålla på så.

Att säga Herrens namn under en utsträckt period tar bort det onda om ditt hjärta är med i lovprisningen eller bönen. Det är ett fysiskt och psykologiskt faktum. Att befinna sig i rosenkransens bilder gör att du byter miljö och det är svårt för någon form av ondskan att dyka upp i den miljön. Däremot ser du ondskan ur Jesu synpunkt och ur Marias perspektiv. En kunskap om ondskan finns med andra ord att hämta i rosenkransen. Men samtidigt blir du själv ren av själva bönen.

Visdomens räddning

En hängiven person vet att visdomen hos Herren kommer att rädda honom. Den visdomen räddar även den värsta syndare. Vi är syndare allihop och de lidelsefulla människan glömmet det bara. Likadant gör de rastlösa aktivisterna, de tror att deras sorglösa framgång räddar dem. Men det enda som egentligen kan rädda en person undan döden är Herren Jesus, säger Bibeln.

Det är ganska svårt att förstå hur människor som struntat hela livet i Herren, ändå kan bli räddade av Honom. Det är något som inte stämmer, tycker vi nog. Men vi kan ju också vända på saken och se hur just de människorna behöver räddningen mest. Det här finns i andra traditioner också, t. ex. jodoshin från Japan och Renalandet från Kina. Att den som syndar värst på något sätt mest behöver frälsningen. Men bara visdomen hos Herren kan åstadkomma denna räddning.

Medan den lidelsefulla personen inte vet något om visdom över huvud taget, kan den hängivna människan glädjas redan nu åt den räddning som kommer senare, säger Bibeln. Likaså vet rastlösa handlingsmänniskor väldigt lite om visdom och kontemplation. För dem finns lite glädje i projekt och olika trevliga framgångar i världen. Men ett sugande missnöje ligger ofta bakom - var det inte mer? frågar de sig.

När man säger ordet visdom tänker många på äldre kloka människor. Men Bibeln har en hel bok som heter Visdomen eller Visdomens bok. Där ser vi att visdomen genomtränger hela universum, den finns med i skapelsen och i framställningen av protoplasma, det första levande materien på jorden. Visdomen ligger bakom hela evolutionen och det är mycket vi inte vet i detalj om den evolutionen.

Men den högsta visdomen och evolutionens mål är räddningen till det nya livet. Den visdomen är inte opersonlig, eftersom allt vi vet har vi fått genom en personlighet, den som vi kallar vår egen. Den är ju egentligen inte vår utan upphovsmannens personlighet. Han är därför helt logiskt en supraperson som skapar personligheter. Den högsta visdomen finns i denna absoluta Person som räddar allt levande, ja till och med fienderna och de största syndare.

En hängiven vilar ofta i själva medvetandet om denna visdom. Det är inte direkt en metod eller en andlig övning. Det är mer ett sätt att leva - man är medveten om hur stora syndare vi alltid är och hur förtjänstlöst vi kan lita på löftet om räddning från Herren.

Åter till evig natur

En sak många människor glömmar när de intresserar sig för religion och tro är att Gud faktiskt är evig till sin natur. Genom att den rastlösa kvaliteten har många i sin makt gör folk Gud till en hanterlig och villkorlig faktor. Man bestämmer ett sätt att be eller leva och tror att man tillfredsställer Gud på det sättet. Men Gud är evig, hans klarhet och gränslösa kärlek fungerar inte villkorligt. Det kan vara svårt att acceptera när man är van vid en viss stil.

Bibeln visar i de många psalmerna och bönerna att Gud förblir Densamme, hur olika vi än mår eller hur olika vi än tänker. Psalmerna visar också de många mänskliga tillstånden inför Gud som är evig lycksalighet. Ibland klagar psalmisten över att Gud har övergett honom, ja även Jesus citerar en sådan psalm på korset. Ibland prisar psalmisten med jubel och fröjd den Gud som är trogen och aldrig överger. Tillstånden hos den troende ändras sig ständigt men Gud är evig, endast evig.

En hängiven människa följer inte den rastlösa eller begärsfyllda människans försök att tänja Gud utan återvänder ständigt till den eviga, tysta och kärleksfulla Anden. Där finns friheten och enkelheten och vilan i Gud. Själens egen innersta natur blir också synlig i Gud. Det är en själ som finns för evigt och aldrig blir förändrad av villkor och begränsningar. Vedermoder växlar med brusande glädje, men själen hör istället hemma hos Gud.

Den kristna sammanfattningen

En del av detta känner många troende igen men del annat kan kännas främmande. En sammanfattning av kristendomen kan kännas lite ovanlig i vår tid därför att många inte tar så hårt på religion längre. Samtidigt är det inte många som lär sig historien nu för tiden.

Kristendomen som en andlig lära handlar om kärleken hos Gud för människan och om människans tjänande kärlek inför Gud. Men Bibeln visar oss också hur olika människor fungerar. Vi kan kalla det för antropologin i kristendomen. Det är väldigt viktigt att alltid minnas denna människobeskrivning när vi talar om kristendom.

Människor fungerar på olika nivåer av medvetande. Bibeln skildrar detta på ett levande sätt utan att systematisera för mycket. En sådan systematisering leder lätt till en rent teoretisk religion. Grovt sett finns det tre sorters medvetande inför Gud. Det första är styrt av starka begär. Sådana människor kommer alltid att formulera religionen som ett regelsystem som de är lojala inför. Men deras liv styrs ändå av själva begären.

Den andra sorten medvetande är den rastlösa aktivismens medvetande: sådana människor vill alltid göra religionen till en praktisk hjälpverksamhet, politisk eller mer allmänt human. Den tar fasta på alla uttalanden i Bibeln som handlar om kärleken till nästan och den ödmjuka hjälpsamheten.

Det tredje medvetandet är en personlig relation till Gud och därmed den tjänande kärleken till Honom. Det är en andlig nivå som oftast förblir lite poetisk och mystisk för begärsstyrda och rastlösa troende. Ibland kan den nivån upplevas som en smula förändligad, inte riktigt grundad i den praktiska religionen. Men Jesus ser alltid till det medvetandet och har sina kära bland de som tjänar Honom i den andliga formen av kärlek.

I den tjänande kärlekens medvetande är inte moralen i fokus. Detta kan irritera både begärsstyrda och rastlösa aktivister. De vill gärna förkunna moralen och utföra en del av domen som Herren skipar på den utlovade dagen. Men för den andliga tjänaren är det kärleksrelationen i sin verkliga och objektiva form som är viktig. Att Han älskar mig vad jag än gör och hur jag än faller, bara jag återvänder i sann kärlek och uppriktigt behov. Samtidigt uppstår en frihet från världen hos den tjä-

nande och hängivne, en frihet som inte känns igen av de mer rastlösa handlingstroende eller de som följer sina passioner. Det liknar parförhållandet mellan människor som är kära i varann: du och jag.

Skriften är viktig för alla kristna men mest för de som lever passionerat och de som är rastlösa handlingsmänniskor. Den hängivne ser Skriften mer som en enda Höga Visa. På varje sida finns uttryck för kärleken till den Absolute och Evige. Det är dessa guldkorn den hängivne helst läser och uppfattar. De systematiska apologeterna återfinns däremot hos de passionerade och de aktiva handlingstroende.

Denna andliga kristendom ser Skriften mer som allegori för den tjänande kärleken som är evig till karaktären. Även historien och den fysiska verkligheten är egentligen språk och metafor för den hängivna tjänsten och Herrens kärlek till oss. Materien är alltid representant för något annat. Tidens gång berättar så att säga om kärleken mellan Herren och hans hängivna. När all tid är över kommer detta att vara huvudsaken: att själen var hängiven sin Herre.

Vi kan säga att det handlar om att vara och en forskar i sin själ och frågar vad som är mest verkligt för den. Vår egentliga natur syns först när vi vänder oss om i tjänande kärlek till Honom som är den levande. Det är den andliga kristendomen.

Värdeområdet för tjänande kärlek

I västerländsk filosofi behandlas sällan hängivenheten till Gud men hos Dietrich von Hildebrand finns en fenomenologi som är värdefull. Vi kan ta lite från den.

På vanlig icke-filosofisk svenska kan vi säga att den välkända behovspyramiden är ett lån från Bibelns syn på människans behov, men man har skurit bort den översta delen av pyramiden. Socialismen och senare kommunismen satte den välanpassade medborgaren högst i pyramiden. Men Bibeln sätter detta behov i den första delen av pyramiden.

Om vi tänker oss tre värdeområden så handlar det första om mat, värme sexualitet och social gemenskap. Där är vi alla ganska lika och Bibeln talar ofta om tacksamhet till Gud som den riktiga responsen för dessa goda gåvor.

Det andra värdeområdet är de aktiviteter vi utövar när vi bygger upp en civilisation:

sådant som infrastruktur, kunskap, yrkesaktivitet, samhällsorganisation, ekonomi och militär.

Det tredje området är former av kärlek som går utöver den sociala gemenskapen. Vänskap, äktenskap och gudskärlek är det tre viktigaste här. Den högsta är gudskärleken som sprider sig till alla de andra områdena när den en gång är aktiverad. Till och med de basala behoven som mat och sexualitet färgas på olika sätt av denna högsta värde form.

Men vi måste se pyramidformen framför oss. Den högsta spetsen är den tjänande gudskärleken men det är inte många människor som når den eller lyckas aktivera den. Den förblir abstrakt för de flesta. Mammor och pappor har i alla tider sökt sig till himmelen för den renhet och godhet de ville ge sina barn. När mänskliga förebilder sviker, blir helgonen viktiga. Men oftast tjänade föräldrarna i allt sina barn, inte den Herre de fått barnen av. På liknande sätt söker sig människor i stor fara till Gud men när faran är över är de inte så intresserade av att tjänande älska Gud.

Von Hildebrand säger också att denna kärlek förekommer sällan därför att den inte kan grundas i något annat värdeområde. Du kan inte direkt från mat eller sexualitet gå till gudshängivenhet. Du kan inte göra medborgaren till en utgångspunkt för denna kärlek. En statlig kyrka som rekommenderar kyrklighet hos medborgarna fungerar således inte som aktivator av tjänande gudskärlek.

Von Hildebrand säger att tjänande gudshängivenhet är möjlig endast i det högsta värdeområdet. Den liknar mest den äktenskapliga kärleken. Men inte ens i denna kan den grundas. Den måste stå alldeles fri för själens rop efter Herren. Oavsett vilken situation en människa befinner sig i kan denna hängivenhet vakna och grundas då i den oberäkneliga nåden från Gud.

Det är alltså enklast att tänka sig Gud som initiativtagaren till den hängivna relationen, medan alla andra värdeområden i någon mening alltid följer av varandra. När mat och värme och sexualitet är aktiva kommer behovet att bygga familj och samhälle. Därefter kommer tendensen till ett mer väl fungerade samhälle och en kulturell civilisation. Men det högsta värdeområdet väcker Gud själv till liv i den enskilda själen.

Detta är nog inte så goda nyheter för många. Det är så lätt att tänka sig Gud som en rättighet för varje person att utöva. Många lagstiftare tänker sig saken så. Den som

vill ska få utöva sin religion och sin tro. Men i själva verket aktiveras det högsta värdeområdet på annat sätt, ett utväljande nådegivande sätt. Ingen kan äga något i detta högsta värdeområde, för Han är Ägaren. Ingen kan ta sig rätten att njuta av detta högsta värde för Han är Njutaren. Ingen kan på ett spontant sätt få en kärleksfull relation till Gud för Han är Älskaren. Ingen kan bjuda in sig själv till gudsgemenskapen för Han är den som inbjuder till Festen.

Korkprincipen igen

Bibeln säger att Gud är centrum för allt liv. En människas liv blir helt enkelt bättre när hon lovsjunger och älskar Gud, när hon tillåter sig själv att bli förförd av Gud.

Korkprincipen gör då att vi liksom flyter upp ur synden och skulden. Jesus talar ofta om att synderna blir förlåtna av Honom. Det som händer i en människas liv när synderna blir förlåtna är inte en osynlig och abstrakt förändring som inte egentligen går att påvisa, utan det är en tydlig lättnad i hela själen och vi vet verkligen tydligt att förlåtelsen äger rum.

Denna korkprincip glöms ofta bort av många som annars läser Bibeln ofta och kanske undervisar och skriver om den också. Det är faktiskt konstigt att de kan glömma denna första och viktigaste händelse: att vi erfar lättnad och en stigande rörelse upp mot Gud.

När vi flyter upp genom förlåtelsen och försoningen med Gud tappar vi på ett visst sätt kontakten med jorden och det jordiska. Ändå fungerar vi bra i samhället och med andra människor. Men vi har lämnat det jordiska i själva förlåtelsen och vi får våra rötter i himlen och inte jorden.

Just denna känsla av att ha förlorat kontakten med jorden kan upplevas som lite förskräckande i början – det känns som vi tappar fotfästet en stund. Också filosofiskt kan det finnas motstånd i oss mot att lämna de kategorier som gällt hittills på ett realistiskt sätt. När man är med Jesus på detta lyftade sätt blir det lite roande att höra apologetiska debatter eller teologiska utredningar.

Vi ser också hur de jordiska aktiviteterna som Gud gett oss att bygga upp leder till befrielse och förälskelse i Honom. Att föda sig och försvara sig, att fortplanta sig och bygga samhällen är preliminära verksamheter för befrielsen i Hans kärlek och ett liv i förälskelse. Men de behövs alla på vägen dit och sålänge vi har en kropp är vi kvar dagligen i dessa verksamheter – de är alla saliga verksamheter om vi låter dem leda till kärleksrelationen till Herren.

Vi är alla syndare men de av oss som tar emot syndernas förlåtelse genom kärlek till Herren hamnar i en lustig situation: vi vet inte riktigt vad vi ska göra mer på jorden! Denna känsla beror på att vi fått smak av himlen och effekten blir gärna en viss uppgivenhet inför det jordiska. Vi befinner oss i Tårarnas dal och hör egentligen inte hemma där längre.

Rastlösa och liderliga människor har mycket kvar att göra på jorden och kan känna sig kritiska inför himmelstagna och försonade människor, kan inte riktigt erkänna dem. Och det finns inte mycket att svara på kritiken. Det går inte att göra gudskärlek till obligatorisk aktivitet.

Enligt Bibeln fungerar människors medvetanden på olika nivåer. På den första nivån är medvetandet ganska mörkt. Lidelser driver personen till ibland våldsamma handlingar. Personen kanske till och med njuter av våld och slåss gärna. Bibeln säger att begären för krig i lemmarna på en sådan människa. Berusning är också något som känns gott för den här människan. Det är ett medvetande som är förmörkat och personen kanske inte känner sig själv så bra. Det är också svårt att hitta frid och lycka med ett sådan medvetande.

Om vi tänker att var och en av oss är en kork i vatten så har den här korken väldigt mycket metallskrot i sin kork, så den kommer inte uppåt utan tyngs ner.

På nästa nivå är lidelserna ganska väl under kontroll. Personen vet vad som är nyttig och inte och sköter sig ganska bra i livet. En sån person, säger Bibeln, kan mycket väl ta emot nåd och komma till himlen. Men ofta gör ändå inte människor det utan hindrar frihet och nåd komma in i sitt liv. Det är en rastlös person som söker fördelar i tillvaron, söker sådant som nöjen och njutningar och kanske mer

pengar i lönekuvertet, mer saker och bättre levnadsstandard.

Ofta är denna person aktiv och duktig i sitt yrke och tänker på relationer till sina närmaste. Ändå, säger Bibeln, saknas något i deras liv. De goda ting de uppnår varar inte så länge som de skulle önska. Säg den lycka som varar, kan en sådan person uttrycka sig. Och det är sant. Ingen lycka som medvetandet hittar på den här nivån varar särskilt länge. Många av de goda ting personen uppnår hotas också ofta av olika omständigheter och det sker lätt tragiska förluster.

Bibeln skildrar ett möte mellan Herren Jesus och systrarna Märta och Maria. Märta är just en sådan person, rastlöst och aktivistisk men utan förmåga till vila och frid. Hon blir också arg på sin syster Maria som stilla sitter med Herren Jesus. På den här nivån för själens verksamhet som Märta befinner sig, ligger irritation och vrede ganska nära. Även sorg är en vanlig känsla, eftersom så många saker förloras och livet känns orättvist.

På den lägsta nivån tänker personen inte så mycket på förluster eftersom lidelserna håller henne sysselsatt med olika former av tillfredsställelse. Vreden och sorgen kan slå till där också men oftare är själva begären och lidelserna det innehåll som personen uppfattar i sitt medvetande .

På den andra nivån, den som ibland kalla ambitionsdjävulens nivå, eftersom det ligger något ganska djävulsk i att frid så sällan uppnås och alltid så kort tid, på den nivån vet personen i sitt inre att något mer behövs för stabil frid. Men det är inte så lätt att göra sig fri från ambitionen. Korken har metallskrot i sig och det gör lite ont att dra ut bitarna. Om man drar ur dem så stiger genast korken uppåt, blir lättare och fridfull.

Bibeln säger att endast på den tredje nivån kan vi finna riktig lycka, en lycka som inte upphör efter en kort tid. Vi får också ett hopp som lyfter oss mer och mer ju äldre vi blir. Medvetandet har nu vänt sig till den gudomliga Personen och ber om

hjälp. När en människa gör detta första gången i sitt liv, kanske inte så mycket händer. Den gudomliga Personen lyssnar nog och undrar om det är på riktigt. Men vid upprepade ärliga böner om något gott som inte tar slut så fort, svarar Herren alltid. Han svarar ofta med att lite smärtsamt dra ur ytterligare metallbitar som tynger ner korken.

Vi vill ju komma upp i lätthet och frid men vi vill inte gärna uppleva smärtan. Det finns några personer i varje generation som kvickt släpper taget och låter den gudomliga Personen dra ur alla metallbitar, fast det gör ont. Sådana människor blir ofta mycket hängivna Gud och tillbringar nog mesta tiden i bön. Det blir bedjande människor som vi andra inte hör så mycket om, de syns inte så mycket.

En annan grupp har svårare för att låta den gudomliga Personen dra ut alla skrotbitar på en enda gång och arbetar sig sakta uppåt med sin kork. Det är ofta de kyrkligt aktiva, präster, biskopar, påvar och apologeter. De hör vi mycket av, de skriver böcker och håller föredrag, spelar in filmer och gör reportage.

En person som är aktiv på den andra nivån, ambitionsnivån, kan också vara aktiv inom religion och kyrka fas de inte ber med hjärtat om hjälp. De kan göra mycket nytta för kyrkan och se till att saker händer. Men de tar inte så lätt emot nåd och finner sällan frid. Detta märks ofta i deras arbete för kyrkan och i deras framställning av sin tro. Det är mer prat och aktivitet än kärlek till Herren.

Ibland kan det vara svårt att se skillnaden mellan aktiva personer på den andra nivån och aktiva personer på den tredje nivån. Gränsen kan ibland vara flytande. En person som hellre är aktiv med apologetik och teologi än med bön i stillhet, kanske ofta hindrar nådens inflytande i det dagliga livet. Bibeln säger att en person som kärlekfullt låter Herren Jesus fylla själen med sitt ljus blir ofta tyst av tacksamhet och väljer en stilla tillvaro i friden framför en aktivism.

Vi föds ofta på en nivå och förblir där hela livet. Men vi är inte låsta till den med-

födda nivån. Den gudomliga Personen har full frihet att ge oss mer nåd än vi först verkar kunna ta emot. Det finns fall där människor som varit medveten på första nivån, där brottsliga lidelser hela tiden drivit henne, som genomgått en hel omvändning och kunnat ta emot nåd i en omfattning som helt ändrat livet för den personen.

Många anser att man måste vara troende för att kunna förstå det som vi sagt. Men Bibeln ser det inte så. Bibeln är lite främmande för vår moderna syn på tro. Man måste vara ärlig mot sig själv, det är det som är kravet. Vågar jag eller kan jag rent praktiskt, vända mig till Herren Jesus och be om hjälp? Det är en annan sorts fråga än den om jag tror eller inte.

Man kan sakligt tänka över sitt liv och se hur medvetandet är aktivt. Om du märker att du inte blir nöjd trots att du är väldigt aktiv med begär eller framgångsprojekt så vet du tillräckligt för att förstå vad Bibeln säger. Då vet du att du lever på den första eller andra livsnivån. När du ser dig omkring och ser människor som drivs av starka begär och inte märker att olyckan drar dem nedåt mot en tragedi, fast de är trygga i sin värld, då vet du tillräckligt för att förstå Bibelns filosofi om livet. När du förstår nog för att ta emot en droppe nåd från den gudomliga Personen då märker du den kraft och det ljus som kommer ur nåden. Ingenstans i det här behöver du vara troende först. Du ser fakta och tar emot den sanningen bara.

Guds barn och världens barn

Den mänskliga diversiteten är viktig som utgångspunkt för alla andliga resonemang. Om vi tar tio personer slumpvis på gatan så får vi tio olika världar. De lever på olika nivåer moraliskt, andligt, intellektuellt. Olikheterna är mycket större än människor normalt tror. Ingen ideologi som försöker minska olikheterna, t. ex. den som styrde den franska revolutionen eller de 70 årens kommunistiska experiment i

Ryssland, kan ändra på detta förhållande. Verkligheten låter sig inte ändras genom idémässiga rörelser.

Bibeln säger att Gud räddar alla och att Gud ofta vänder sig till enkla människor med troende hjärta. Men samtidigt är Bibeln noga med att profeter och präster, apostlar och lärare är människor med annan närhet till Gud än skrymtarna, fariséerna och de giriga. Världens barn råkar inte bara vara världens barn utan skiljer sig från de renhjärtade, de ödmjuka och de fattiga i anden. Världens barn är ofta väldigt säkra på sig själva och känner sig trygga i det de gör. Man kan nästan kalla de ”den trygga massan”. Guds barn är inte trygga på det sättet. De har en längtan efter Herren helt oberoende av världen, de ser en omständighet bortom alla omständigheter i världen.

En människa som är Guds barn kan inte vila i en trygg massa. Även om jag går till kyrkan för att vara med många andra där, kommer aldrig den världsliga tryggheten att infinna sig. Herren ropar alltid på oss för att vi ska komma till Honom för kärlekens skull. Vi lever mer i längtan och hopp än i kollektivets trygghet.

Ändå kan vi höra ibland hur troende vill att samma gemenskap som bland världens barn ska upplevas i kyrkan eller i församlingen. Men Herren ropar alltid på oss till sitt eget rike. Vi märker snart att ingenstans i världen kan vi sluta längta dit.

Korkprincipen hos Origenes

Hos en tidig kristen författare och kyrkofader, Origenes, finner vi detta uttryck för korkprincipen (i *Contra Celsus*, bok 7, Roberts-Donaldsons övers.):

”Moreover, if it is believed not only among Christians and Jews, but also by many others among the Greeks and Barbarians, that the human soul lives and subsists after its separation from the body; and if reason supports the idea that pure souls which are not weighed down with sin as with a weight of lead ascend on high to the region of purer and more ethereal bodies, leaving here below their grosser bodies along with their impurities; whereas souls that are polluted and dragged down to the earth by their sins, so that they are unable even to breathe upwards, wander hither and thither, at some times about sepulchres, where they appear as the apparitions of shadowy spirits, at others among other objects on the ground;--if this is so,

what are we to think of those spirits that are attached for entire ages, as I may say, to particular dwellings and places, whether by a sort of magical force or by their own natural wickedness? Are we not compelled by reason to set down as evil such spirits as employ the power of prophesying--a power in itself neither good nor bad--for the purpose of deceiving men, and thus turn them away from God, and from the purity of His service?"

För Origines är detta en kunskap om Gud som finns i många kulturer. Det verkar som om människor är födda med korkprincipen, att själen kan tyngas ner och att detta får konsekvenser och följs inte slumpmässigt av ett visst öde för den. Varje själ är som en liten kork som av sig själv, av sin egen natur, stiger uppåt mot andlig frihet, så fort bördan avlägsnas.

Skapelsen är inte att utföra någonting. Den är en strävan att stiga upp till frihet och salighet. Livet är att få tyngd och då sjunker själens kork ner i vattnet. Ondskan i världen är viktig just som tyngd, vår egen synd likaså. Det är så livet fungerar sedan syndafallet - syndens tyngd trycker ner själen till dess den befrias. Livet på jorden är för nästan alla människor att bli nedtryckt till dess vi uppger begären och rastlösheten och stiger uppåt igen.

Kristus är Gud som ger oss gudomlighet genom att frälsa oss och öppna himlen. Vi kan ingenting själva göra, allt vi gör blir mer tyngd. Därför kastar vi all tyngd på Jesus och blir upplyfta. Det är en ganska underbar känsla att bli upplyft. Det är bokstavligen att stiga upp till himlen. Varför inte göra det idag? Varför vänta till pensionen?

Handlingar

Handlingar kan vara goda eller onda eller någonstans mitt emellan. Men vi själva är fria från alla handlingar, säger Bibeln. Genom Gud är vi inte bundna av någon handling. Obundet handlar vi i världen men berörs inte av handlingar. På korset befriade Gud oss och den friheten består.

När vi befinner oss på begärens och rastlöshetens nivåer är vi dock bundna och lider ständigt av handlingarnas konsekvenser. Hur vi än försöker sno oss fria från konsekvenserna så kommer de i sinom tid. Nästan alltid är de trista konsekvenser.

Så fungerar handlingslivet och så fungerar världen. De godaste handlingar, som Jesus visar, leder till smärta och död. Därför den Korsfäste både sann och befriande. Att ta bort den lidande Jesus från korset som många gör är att undvika sanningen om handlingarnas natur.

När vi lämnar begär och rastlös strävan efter mål blir det ganska snabbt ett annat läge. Vi är i världen men inte av den, som Jesus säger. Vi har vårt rike och vår Herren i den upplysta världen, den som belyses av Jesus Kristus själv sedan Han uppstått. Då blir vi inte särskilt berörda av goda eller onda handlingar, de sker framför näsan på oss men vi glömmer dem nästan genast.

Om de handlingar vi utför ger oss lidande kan vi strax offra det lidandet åt vår Herre, han tar beredvilligt emot allt vi ger Honom och gör oss obundna igen. Det är en sann glädje varje gång det sker och man frestas ropa högt: halleluja ! Det är också obegripligt att vi kan få bli förlåtna och helt befriade gång på gång. Men Bibeln är envis på denna punkt: det är alltid befrielse och fullkomning det handlar om.

Det mesta vi hett eftersträvar ger smärta. Sådant är begärslivet och handlingslivet. Det frälsta livet är höjt över denna nivå av lycka och olycka, glädje och sorg. Många kan bli stötta över att du lever "von oben" men den sällhet alla känner när vi gör det förklarar allt. Friheten är ett problem bara sålänge vi inte tar del av den.

Friheten finns inte inom ramen för handlingslivets form. Själva formen begränsar allt, våra handlingar tvingas in i det som är möjligt att göra inom väldigt trånga ramar, ibland så trånga att vi dör liksom Jesus genom förföljelse. I de flesta valsituationer orsakas lidande vilket val vi än träffar. Den frälsta själen utför inte längre någonting medvetet, all intentionalitet upphör - det som sker äger rum i världen men inte av världen. Då är vi Guds barn, inte världens.

Renhet

Vi kan aldrig vara rena av oss själva, men den helige Ande renar oss ständigt och jämt. Vår själs natur är Andens renhet, men i världen blir ingenting rent. Därför är

det bästa alternativet att ägna sig åt kärlek till Honom som är renheten själv. Han levde handlingslivet på jorden och var helt ren hela tiden. Ändå orsakade hans handlingar lidande för Honom själv och andra och genom detta besegrade Han lidandet.

När vi föredrar kärleken till Gud uppstår renheten omedelbart och vi kan sola i den hela dagarna. Vi har ingenting mer att göra i världen. Vi kan skratta och se en lång rad år framför oss då vi bara solar och njuter av renheten, dag för dag, timme för timme. Att vara Guds barn är mer fantastiskt än något annat.

Rastlösa människor gör misstaget att försöka återskapa renhet genom övningar och regler, lydnad och diciplin. Det går aldrig och så småningom upptäcker alla detta. Det kan ha gått många år då.

Begärsdrivna människor bryr sig inte om renhet och allt tal om det verkar fånigt och pretentiöst. Samtidigt vet de i sitt inre att det vore underbart att få vara ren någon gång. De kan beundra andra för att lyckas men kan inte tro att det skulle lyckas för dem.

Rastlösa människor som känner det starka behovet av renhet och frihet kan göra det så omöjligt för sig själva i kampen, att de till slut tar sina liv. Det blir djävulskt svårt att uppnå friheten med egna medel. Ju mer de kämpar, ju värre blir olyckan. Till slut kan de inte leva längre. I Europa ökar ständigt antalet självmord bland unga och medelålders människor som strävar hårt efter lycka.

Världens ljus

När Jesus säger att vi är "världens ljus" (Matterus 5) är det den fullständiga friheten det handlar om, den som Han ger av sin egen natur till oss. Det är inte egentligen att vi kan tala om läran eller sprida kristendomen och missionera om ljuset. Det är snarare att vi direkt deltar i ljuset. Det är bara då vi kan säga att vi är "ljusets barn" som Paulus talar om i Efesierbrevet.

När ljuset är för handen upphör verksamheten i världen. Vi går omkring i världen,

följer med rörelserna i världen. Men både huvud och hjärta är i ljuset, obegränsningen. Vi söker varken ont eller gott utan är med Honom i hans frihet. Aktivitetssjaget är deaktiverat, likaså begären. Utan en agent fungerar inte begären som vanligt. Ljuset lyser liksom bort begärens agent - temporärt.

Utåt sett går det inte att dölja att du är i ljuset, din frihet syns på långt håll så att säga. Vi kan inte dölja en stad på berget som lyser, säger Mästaren. Men för oss själva märker vi inte så mycket. Vi märker att vi inte särskilt världsliga, vi deltar inte i begär eller rastlös förkovran. Ofta kan detta se ut som brister och ingenting annat.

Gud själv har naturligtvis avsikt med ljuset och tänder din lampa för att den ska lysa. Men märk att det inte är du som tänder den för egna behov utan Ljuset självt. Det är all skillnad i världen. När du blir världens ljus kan du vara i ljuset på ett obekymrat sätt och utan verksamhetsbegär eller strävan att lysa. Du verkar nästan slarvig.

Ofta tar folk illa upp när man vill lysa upp och predika. Det triggar också igång det falska jagets aktiviteter. Därför är det oftast i ensamhet och stillhet som individer blir ljus i världen. Alla människors inre har ljuset och kan bli Guds barn, men miss-tagen och vanorna håller de flesta borta och medvetandet blockeras. Att ta bort blockeringen är något Gud redan gjort på korset. Men för var och en gäller valet att deaktivera hela världen för ljusets skull.